НОРА РОБЪРТС
ПОЛУНОЩ В СМЪРТТА

Част 7 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 1998

chitanka.info

„Годината умира в нощния мрак.“

Тенисън

„Добруването на хората е върховният закон.“

Цицерон

ПЪРВА ГЛАВА

Убийците не спазват традициите. Те са лишени от чувства. За убийците няма празници или почивни дни.

Залавянето на убийците беше нейният занаят, ето защо, вместо да прекара коледната утрин в дома си, лейтенант Ив Далас зъзнеше в мрака, предшестващ зазоряването, докато пръскаше с безцветен спрей кожените ръкавици, които Рурк й беше подарил за празника.

Диспечерът й се бе обадил преди малко, а нямаше и шест часа, откакто беше приключила разследване, което беше изчерпало цялата й енергия. Първата й Коледа със съпруга й не започваше особено приятно.

Ала за съдията Харолд Уейнгър събитията се бяха развили още по-неприятно.

Трупът му беше открит в центъра на ледената пързалка в Рокфелер Сентър. Мъртвецът бе положен по гръб, така че изцъклените му очи да се взират в огромната елха, символ на добра воля към жителите на Ню Йорк.

Беше гол и тялото вече бе посиняло. Буйната побеляла коса, с която съдията се гордееше, беше остригана като че с тъпа ножица. Макар лицето му да бе покрито със синини и рани, Ив веднага го позна.

През десетте години, откакто работеше в полицията, често беше присъствала на съдебни дела, председателствани от него. Смяташе го за солиден и уравновесен човек, който познаваше всички тънкости на закона и обичаше професията си.

Приведе се, за да разгледа по-добре думите, които бяха изписани с нагорещен метал върху гърдите на мъртвеца.

„Не съди, за да не те съдят.“

Надяваше се надписът да е бил направен, след като човекът вече е бил мъртъв, но се съмняваше в състрадателността на убиеца.

Съдията Уейнгър беше зверски пребит, пръстите и на двете му ръце бяха счупени. Дълбоките рани на китките и глезените му подсказваха, че е бил завързан. Но смъртта му не беше причинена нито от побоя, нито от изгаряниятa.

Въжето, с което го бяха обесили, се врязваше в шията му. Ив разбра, че смъртта на съдията е била особено мъчителна. Очевидно вратните му прешлени не бяха счупени, а спуканите кръвоносни съдове в очите и по лицето му свидетелстваха за бавно задушаване.

— Искал е да останеш жив колкото е възможно по-дълго — промълви тя. — Искал е да чувстваш всичко, което ти е причинявал.

Отпусна се на колене и прочете бележката, която плющеше под ледения зимен вятър. Парчето хартия беше поставено върху чатала на мъртвеца като странна набедрена препаска. Имената бяха грижливо изписани с печатни букви.

„Съдия Харолд Уейнгър
Прокурор Стефани Ринг
Служебен защитник Карл Нийсан
Джъстин Полинска
Доктор Шарлот Майра
Лейтенант Ив Далас“

— Запазил си ме „за десерт“, а, Дейв? — промърмори младата жена.

Стилът на престъпника й беше познат. Този човек се наслаждаваше, когато причиняваше болка на жертвите си, след което ги убиваше по особено мъчителен начин. Дейвид Палмър обичаше работата си — своите „експерименти“, както се бе изразил, когато преди три години Ив най-сетне успя да го залови.

До този момент беше успял да ликвидира осем души, а полицията разполагаше с обемисто досие, в което бяха описани „подвизите“ му. Уейнгър му беше дал доживотна присъда, която Палмър излежаваше в затвор със строг режим за престъпници с умствени увреждания.

— Избягал си, нали, Дейв? — едва чуто изрече Ив. — Познавам методите ти. Изтезания, унижения, изгаряния… Накрая изхвърляш тялото на място, посещавано от много хора. Имаме работа със самия Палмър, не с негов подражател. Вдигнете трупа — добави тя и бавно се изправи. Беше смазана от умора.

По всичко изглеждаше, че последните дни на 2058 година няма да бъдат празнични за нея.

Щом седна в колата си, Ив включи отоплителната система, свали ръкавиците си и уморено потърка челото си. Трябваше да докладва за случилото се, но реши да изпрати рапорта от домашния си компютър. За нищо на света нямаше да прекара първия ден на Коледа в полицейското управление.

Свърза се по видеотелефона с диспечера и нареди всички от списъка, открит върху трупа, незабавно да бъдат уведомени за опасността, а домовете им да бъдат охранявани от униформени полицаи.

Без да спира автомобила, тя включи компютъра:

— Искам информация за Дейвид Палмър, намиращ се в затвора „Рексал“ за престъпници с умствени увреждания.

Работя… Дейвид Палмър, излежаващ осем последователни доживотни присъди в „Рексал“, намиращ се на космическа станция, на 19 декември е избягал по време на транспортирането му до затворническата лечебница. В момента се издирва.

— Навярно Дейв е решил да се прибере у дома за празниците — иронично промълви Ив, сетне намръщено се загледа в тромавия летателен апарат, кръжащ над безлюдните улици, от които се разнасяха игриви коледни мелодии. „Майната им на ангелите вестители“ — помисли си тя и се свърза с командира. Когато лицето му се появи на екрана, Ив колебливо започна:

— Сър… съжалявам, че ви безпокоя през празничния ден, но…

— Вече ми съобщиха за съдията Уейнгър. Беше порядъчен човек.

— Имате право, сър. — Забеляза, че командирът носи разкошен виненочервен халат — навярно подарен от съпругата му. Рурк я отрупваше със скъпи подаръци и тя се питаше дали и Уитни се смущава от подобни прояви на внимание. — Трупът ще бъде пренесен в моргата. Надлежно съхраних всички веществени доказателства, в

момента пътувам към къщи. Възнамерявам да използвам домашния си компютър.

— Предпочитам да натоваря другиго с разследването на този случай, лейтенант. — Уитни забеляза как зачервените й от умора очи гневно проблеснаха, сетне златистокафявите й ириси потъмняха. Разгледа лицето й с изпъкналите скули, решително вирнатата брадичка с малка трапчинка и плътните устни и забеляза, че изражението й остана непроменено, въпреки гнева, кипящ в гърдите й.

— Нима ще ми отнемете случая?

— Току-що приключи трудно разследване. Помощничката ти пострада…

— Няма да използвам Пийбоди — побърза да го прекъсне Ив. — Случилото се й дойде прекалено много.

— Мисля, че същото се отнася и за теб.

Тя понечи да му възрази, но се отказа, тъй като не разполагаше с убедителни аргументи.

— Сър, името ми е включено в списъка на психопата.

— Точно така. Още една причина да не участваш в разследването.

Някакъв гласец й нашепваше да се подчини, поне за ден да забрави за работата си, да се прибере у дома и за пръв път в живота си да отпразнува Коледа. Ала споменът за безцеремонно захвърления труп на съдията я накара да прогони предателската мисъл.

— Не забравяйте, че именно аз проследих и залових Дейвид Палмър. Никой не го познава по-добре от мен.

— Палмър ли? — Уитни сбърчи чело. — Той е в затвора.

— Лъжете се. Избягал е на деветнайсети. Върнал се е в Ню Йорк, сър. Познавам „почерка“ му. А хората в списъка до един са свързани с него — настойчиво продължи тя. — Уейнгър му даде осем доживотни присъди. Прокурор беше Сисли Тауърс, но тя е мъртва. Ето защо той иска да отмъсти на Стефани Ринг, която е заместник главен прокурор. Карл Нийсан беше определен за служебен защитник на Палмър, когато онзи отказа да представи свой адвокат. Джъстин Полинска беше старши съдебен заседател. Доктор Майра го подложи на психологически тестове и свидетелства против него по време на съдебния процес. Аз пък го арестувах.

— Хората от списъка трябва да бъдат предупредени за опасността.

— Вече е направено, сър, в домовете им са изпратени и телохранители. Ще изтегля информацията в домашния си компютър, за да я проуча отново, макар да мисля, че дори най-малката подробност не се е заличила от паметта ми. Човек като Дейвид Палмър лесно не се забравя. Ако натоварите с разследването някой колега, той ще трябва да започне от самото начало и да загуби ценно време, с което не разполагаме. Познавам този престъпник, познавам методите му, мислите му, желанията му.

— Желанията ли, лейтенант?

— Да. Известно ми е към какво се стреми. Иска да го признаят за гений.

— Поеми случая, Далас — промърмори Уитни след продължителен размисъл. — Желая ти успех.

— Благодаря, сър.

Тя прекъсна връзката, когато колата й премина през портала на разкошното имение, което Рурк беше превърнал в свой дом.

През нощта беше бушувала снежна буря и заледените голи клони на дърветата проблясваха като посребрени. Декоративните храсти и вечнозелените растения бяха заскрежени и напомняха на илюстрация към приказка. В далечината се издигаше сградата, наподобяваща крепост — каменните стени, съчетани с огромни остъклени пространства, подсказваха, че е била построена през миналия век.

В полумрака, предшестващ дневната светлина, в рамките на няколко прозореца се открояваха разкошно украсени коледни елхи. Ив неволно се усмихна и си помисли, че съпругът й се радва като дете на настъпващите празници.

Досега в живота им не бе имало коледни елхи с подредени под тях подаръци. Двамата посвоему се стремяха да компенсират нещастното си детство. Рурк беше осъществил мечтата си да стане един от най-богатите и могъщи хора в света, като не подбираше средствата за постигане на целите си.

Стремежът на Ив беше да добие контрол, да стане част от системата, която я бе отритнала в детството й.

Беше избрала да служи на закона, а Рурк (поне доскоро) — да го заобикаля.

Сега, по-малко от година, след като едно убийство беше сложило начало на връзката им, двамата бяха екип — мислеха и действаха по един и същ начин. Ив често си казваше, че никога не ще разбере как са го постигнали.

Паркира колата си пред входната врата, изкачи се по стъпалата и влезе във фоайето, където разкошната обстановка свидетелстваше за огромното богатство и отличния вкус на господаря на този дом. Старинните килими бяха грижливо поддържани, кристалните полилеи блестяха като многоцветни дъги, върху масичките бяха подредени произведения на изкуството, за които би копнял всеки уредник на музей.

Свали якето си и понечи да го преметне на парапета, ала стисна зъби и прилежно го закачи. В момента между нея и Съмърсет — най-доверения човек на Рурк — съществуваше временно примирие. Беше решила да не се заяжда с него по време на коледните празници.

Все някак щеше да издържи, само и само да натрие носа на надутия иконом, който напоследък се преструваше на божа кравичка.

Изпита известно удовлетворение, когато той не се появи безшумно като призрак, за да я упрекне за нещо, както имаше обичай. Поклати глава и влезе в дневната.

Рурк седеше до камината и четеше сборника с поеми на Йейтс, който тя му беше поднесла за Коледа. Това беше единственият подарък, който изглеждаше подходящ за човека, който не само имаше всичко, но и притежаваше повечето от предприятията, където се произвеждаха всички възможни стоки.

Той вдигна поглед и й усмихна. Както винаги сърцето й подскочи и затуптя по-бързо. Само един поглед, една усмивка, а краката й се подкосиха и беше готова да се хвърли в обятията му. Изглеждаше като излязъл от картина. Както обикновено беше облечен в черно, което подчертаваше стройното му, мускулесто тяло, и се бе настанил в кресло, вероятно изработено преди двеста години.

Изваяните му черти напомняха на лицето на бог, криещ порочните си помисли, сините му очи — свидетелство за ирландското му потекло — блестяха като сапфири, а устните му бяха в състояние да сломят съпротивата на всяка жена. Гарвановочерната му коса падаше почти до раменете му. Цялото му същество излъчваше могъщество, което го правеше още по-сексапилен и привлекателен.

Той затвори книгата, остави я на масичката и протегна ръка на съпругата си.

— Извинявай, че ми се наложи да изляза. — Ив се приближи до него и преплете пръсти с неговите. — Най-неприятното е, че трябва да поработя в кабинета си още няколко часа.

— Имаш ли минутка свободно време?

— Да, но не повече. — Тя му позволи да я притегли на коленете си, отпусна глава на гърдите му, затвори очи и се отпусна за миг, наслаждавайки се на прегръдката му. — Едва ли си предполагал, че ще прекараш празника по този начин.

— Така ми се пада, задето се ожених за полицайка — шеговито изрече той, нарочно използвайки напевния ирландски акцент. — И задето съм влюбен в нея — добави и нежно целуна съпругата си.

— Дано да не започнеш да съжаляваш.

— Никога няма да съжалявам. — Той прокара пръсти през късо подстриганата й кестенява коса. — Желая точно теб, Ив — жената, готова на всичко, за да защити невинните жертви. Жената, която знае колко ще се зарадвам на томчето с поеми на Йейтс.

— Май повече ме бива в полицейската работа, отколкото да избирам подаръци. Иначе щях да ти купя още нещо.

Тя погледна към камарата от пакети под елхата, които беше разопаковала повече от час. Неволно потръпна, а Рурк се засмя:

— Знаеш ли, лейтенант, изпитвам двойно по-голямо удоволствие да ти поднасям подаръци заради неудобството, което изпитваш.

— Дано да престанеш поне известно време.

— Надявай се — промърмори Рурк и с болка си помисли, че Ив не беше свикнала да бъде глезена. Като дете не бе получавала нищо, освен болки и страдания. — Реши ли как да използваш последния подарък?

Най-накрая й беше поднесъл празна кутия и искреното й смайване го бе развеселило. Сърцето му се стопли от широката усмивка на Ив, грейнала на лицето й, когато й съобщи, че кутията символизира един ден, който може да запълни с каквото пожелае. Ще я заведе където поиска, дори да е на друга планета, и ще изпълни всяка нейна прищявка.

Целият свят беше на нейно разположение.

— Не разполагах с достатъчно време да обмисля предложението ти. Подаръкът е прекалено драгоценен, за да го пропилея.

Остана още миг притисната до него, наслаждавайки се на пламъците в камината и на блещукащите лампички по елхата, сетне с нежелание се изправи.

— Уви, трябва да те оставя. Предстои ми да издиря огромно количество данни, а точно днес не искам да безпокоя Пийбоди.

— Какво ще кажеш да ти помогна? — Рурк отново се усмихна, като забеляза, че тя машинално понечи да му откаже. — Поне за един ден ще изпълнявам неприятните задължения, с които товариш амбициозната си сътрудничка.

— Този път като по чудо нямаш нищо общо с жертвата. Не желая да се замесваш в случая.

— Няма. — Рурк също стана. — Само ще ти помогна с черната работа, за да не прекараш целия празничен ден пред компютъра.

Ив отново понечи да му откаже, сетне размисли. Повечето от данните, които я интересуваха, не бяха секретни. Но дори да съществуваше поверителна информация, така или иначе щеше да я сподели с Рурк. Освен това той беше отличен специалист.

— Добре, временно те „назначавам“ за мой помощник. Но запомни, че щом Пийбоди се поокопити, напускаш играта.

— Скъпа моя… — Той галантно й целуна ръка и се усмихна при вида на киселата й гримаса. — Радвам се, че ме молиш толкова учтиво…

— Престани да се лигавиш — прекъсна го Ив. — Нямаме време за шеги, освен това в момента изпълнявам служебни задължения.

ВТОРА ГЛАВА

Огромният котарак Галахад се беше притиснал до облегалката на креслото като мъртвопиян човек, подпиращ се на бара в някоя кръчма. Ив реши да не го безпокои, тъй като беше прекарал безсънна нощ, докато се „сражаваше“ с опаковъчната хартия и цветните панделки от многобройните пакети.

Остави чантата си, поръча на автоготвача да приготви кафе и се обърна към съпруга си:

— Човекът, от когото се интересувам, се нарича Дейвид Палмър.

— О-хо, нима вече знаеш кой е убиецът?

— Разбира се. С Дейв сме стари приятели.

Рурк взе поднесената му чаша, притвори очи и промърмори:

— Името ми е смътно познато.

— Невъзможно е да не си го чувал. Преди около три години непрекъснато се споменаваше в телевизионните репортажи. Необходима ми е цялата информация, която съм събрала по време на разследването, както и всички подробности от съдебния процес. Започни с… — Ив замълча, когато съпругът й сложи ръка на рамото й.

— Дейвид Палмър… масов убиец. Изтезавал е жертвите си… — Рурк постепенно си спомняше онова, което му бе известно. — Млад е, нали? Двайсетина годишен, ако не ме лъже паметта.

— Когато го арестуваха, беше на двайсет и две. Нашият Дейв е истинско дете чудо. Въобразява си, че е гениален учен с изключително напредничави идеи. Твърди, че задачата му е да изследва устойчивостта на човешкото съзнание при екстремни условия: болка, страх, гладуване, обезводняване, лишаване от сетивни възприятия. Този тип има и дар слово. — Ив замислено отпи от кафето си. — Седеше най-невъзмутимо по време на разпитите, а ангелски красивото му лице беше озарено от вътрешна светлина, докато ентусиазирано обясняваше, че ако разберем кога съзнанието достига състояние на пределно напрежение, ще можем да повишим възможностите му. Беше твърдо убеден, че щом съм полицейска служителка, ще проявя голям

интерес към експериментите му. Ченгетата непрекъснато са подложени на стрес и често попадат в опасни ситуации, когато съзнанието им е обременено от страх или други външни стимули. Дейв твърдеше, че резултатите от неговите „изследвания“ ще бъдат особено полезни за полицейските служители, военните и дори при обикновени делови отношения.

— Не знаех, че ти си го арестувала.

— Да, успях да го заловя и да го тикна в затвора. — Тя сви рамене. — По онова време не бях толкова известна…

При други обстоятелства думите й биха накарали Рурк да се усмихне, тъй като до известна степен популярността й се дължеше на факта, че е негова съпруга. Ала в момента изобщо не му беше до смях, защото си беше спомнил доста подробности за случая „Палмър“.

— Мислех, че престъпникът не е опасен за обществото, след като е осъден на доживотен затвор.

— Излиза, че не са го охранявали строго, след като е успял да избяга. Убитият, когото открихме тази сутрин, беше захвърлен на място, посещавано от много хора — това е „запазената марка“ на Дейв. Очевидно иска да ни убеди, че отново се е заловил за работа. Навярно аутопсията ще потвърди, че жертвата е била изтезавана. Мисля, че престъпникът си е осигурил скривалище, където е държал поне двайсет и четири часа съдията, преди да го убие. Смъртта, предизвикана от удушаване, е настъпила около полунощ. „Честита Коледа, господин Уейнгър“ — печално добави тя.

— Убил е човека, който го е осъдил на доживотен затвор…

— Точно така. — Ив остави чашата си и извади от чантата си копие от посланието на престъпника, което вече бе изпратила за анализ в лабораторията. — Оставил е „визитната си картичка“ — още един специфичен жест. Хората от списъка са допринесли за залавянето и осъждането му. Мисля, че иска жертвите му да треперят от страх в очакване на онова, което им е подготвил. Уредих всеки един от тях да бъде поставен под полицейска охрана. Този път господин Палмър ще удари на камък.

Рурк прегледа списъка и престорено спокойно попита:

— Кой ще охранява теб?

— Аз съм ченге. Работата ми е да пазя жителите на този град.

— Според мен ти си главната му цел, Ив.

Тя рязко се обърна. Опитваше се да се владее, ала Рурк долови гневните нотки в гласа й.

— Може би… но едва ли стремежът му да се добере до мен е по-силен от желанието ми да го заловя отново.

— Арестувала си го — продължи той, сякаш не беше чул думите й. — Осъдили са го благодарение на теб. Следователно изпитва най-голяма омраза към лейтенант Ив Далас, макар да е последна в списъка на набелязаните му жертви.

— Да оставим полицейският психолог да прецени мотивите на Дейв — промълви Ив, макар мислено да се съгласяваше със заключенията на Рурк. — Ще се обадя на доктор Майра веднага, след като отново прегледам досието на престъпника. Открий го в компютъра, а пък аз междувременно ще напиша рапорта си до Уитни. Ще ти дам кода за служебния си компютър и за файловете по случая „Палмър“.

Той иронично вдигна вежди и лукаво се усмихна.

— Без обиди, лейтенант. Когато ме оскърбяват, не мога да работя пълноценно.

— Покорно моля за извинение. — Тя отново взе чашата си. — Забравих, че не са ти необходими кодове, за да проникнеш в компютъра ми.

— Мисля, че го предлагаш, за да бъде чиста съвестта ти.

Рурк се залови за работа. Задачата му беше прекалено лесна, което му даваше възможност да обмисли един тревожен проблем и да прецени как да действа.

Ив беше казала, че този път нищо не го свързва с престъплението и че не желае помощта му, след като Пийбоди поеме задълженията си. Ала тя жестоко се лъжеше. Името й фигурираше в списъка на убиеца, което означаваше, че съпругът й повече от всякога е замесен в този случай. Никаква земна сила, дори молбата на любимата му жена, не би го накарала да отстъпи.

Ив работеше на другия компютър, излагайки фактите в рапорта си. Необходими й бяха резултатът от аутопсията и сведенията от „метачите“, които бяха извършили огледа. Но поради празника екипите бяха в намален състав, което означаваше, че може да се надява на информация едва в края на следващия ден.

Видеотелефонът й иззвъня. Едва успявайки да сдържи раздразнението си, тя намръщено промърмори:

— Тук Далас.

— Лейтенант, обажда се полицай Милър.

— Какво се е случило?

— Наредено ни беше да охраняваме заместник прокурорката Ринг. Отидохме в жилището й около седем и половина, позвънихме, но никой не ни отвори.

— Много добре знаеш, че при извънредни положения имате право да влезете в жилището.

— Да, лейтенант. Така и направихме, но не открихме госпожа Ринг. Партньорът ми разпита съседката, живееща на същия етаж, която съобщи, че прокурорката заминала рано сутринта за Филаделфия, за да прекара празника с родителите си. Ала изобщо не е пристигнала там. Баща й се е обадил в полицията и е съобщил за изчезването й.

Стомахът на Ив се сви. „Закъсняхме — помисли си тя. — Действахме бързо, но закъсняхме.“

— С какво е пътувала, Милър?

— С колата си. В момента се придвижваме към гаража, където я е държала.

— Дръж ме в течение, полицай Милър. — Ив прекъсна връзката, вдигна глава и срещна погледа на Рурк. — Паднала е в ръцете на Дейв. Иска ми се да мисля, че е претърпяла злополука по пътя или че се е уединила за няколко часа в мотел с някой платен любовник, но шестото чувство ми подсказва каква е жестоката истина. Необходими са ми кодовете за видеотелефоните на другите хора от списъка на убиеца.

— Ще ги имаш след минута.

Един от кодовете Ив знаеше наизуст. С разтуптяно от тревога сърце се свърза с дома на Майра.

На екрана се появи момченце, което през смях изрече:

— Честита Коледа. Това е домът на баба.

Ив смаяно се втренчи в него и реши, че е набрала погрешен код. После чу познатия спокоен глас и видя на монитора лицето на Майра. Психиатърката се усмихваше, но погледът й издаваше тревогата й.

— Добро утро, Ив. Почакай за момент, ще използвам видеотелефона в спалнята ми. Стой тук, миличък — обърна се тя към

момченцето, което упорито я дърпаше за ръкава. — Отиди да разгледаш новите си играчки. Веднага се връщам. Една секунда, Ив.

Екранът затрептя в тъмносин цвят, а Ив облекчено въздъхна — радваше се, че нищо лошо не се е случило с Майра. Разсеяно си помисли, че никога не си е представяла елегантната и спокойна психиатърка в ролята на баба, заобиколена от куп палави внучета.

— Извинявай. — Лицето на Майра отново се появи на екрана. — Не исках да разговарям в присъствието на… моето семейство.

— Няма нищо, разбирам те. Полицаите на поста ли са?

— Да. — Обикновено спокойната психиатърка нервно прокара пръсти през черната си коса. — Мъчно ми е за тях — трябва да прекарат Коледа в полицейската кола. Не успях да измисля как да ги поканя у дома, без никой да разбере… Тук са децата и внуците ми, Ив. Кажи ми честно има ли опасност за живота им?

— Не. — Тонът й беше категоричен. — Убиецът използва други методи. Не бива да напускаш къщата без хората от охраната. Не отивай сама на работа, нито дори до най-близкия магазин. Утре ще ти осигурим гривна с устройство за проследяване.

— Обещавам да взема всички предпазни мерки.

— Радвам се. Първо трябва да отмениш приемните си часове, докато заловим Палмър.

— Но това е абсурдно!

— Нито за миг не бива да оставаш насаме с непознати. Не вярвам пациентите ти да се съгласят да изповядват проблемите си в присъствие на двама полицаи, ето защо се налага да си вземеш отпуска.

Майра я погледна в очите.

— А ти ще отсъстваш ли от работа?

— Моето положение е различно — изпълнявам служебните си задължения. Да те охранявам е част от тези задължения. Стефани Ринг е изчезнала. — Замълча за миг, давайки възможност на психиатърката да осмисли думите й. — Подчинявай се на нарежданията, в противен случай след по-малко от час ще бъдеш задържана в интерес на собствената ти безопасност. Искам да се посъветвам с теб. Ще бъда в дома ти утре сутринта в девет.

Изключи видеотелефона. Обърна се към Рурк, за да вземе кодовете и видя, че той напрегнато се взира в нея.

— Личи си, че обичаш доктор Майра. В противен случай щеше да проявиш по-голяма деликатност.

— Деликатността не ми е присъща — сряза го Ив. — Дай ми кодовете. — Рурк вдигна вежда, а тя въздъхна и потърка челото си. — Добре де, имаш право. Наистина обичам Майра и за нищо на света няма да позволя на този психопат дори да се доближи до нея. А сега ми дай проклетите кодове.

— Вече съм ги прехвърлил в паметта на видеотелефона ти, лейтенант. Необходимо е само да продиктуваш името на онзи, с когото искаш да разговаряш.

— Фукльо! — промърмори Ив, макар да знаеше, че реакцията й ще го разсмее, сетне се зае със задачата да се свърже с хората от списъка на Палмър.

Когато се увери, че всички са в безопасност и под охрана, тя се залови да прегледа материалите относно Палмър, които навремето бе събрала и до които Рурк й беше осигурил достъп.

За около час проучи данните и рапортите, още шейсет минути посвети на записите от разпитите на престъпника.

— Дейв, разкажи ми за Мишел Хамел. С какво привлече интереса ти?

Дейвид Палмър, добре сложен двайсет и двегодишен русокос младеж с изваяни черти, подсказващи произхода му от аристократичен род в Ню Ингланд, се усмихна и се приведе. Сините му очи проблясваха от нескриван ентусиазъм. Кожата му с цвят на крем карамел — дар от майка му, потомка на смесени раси — беше гладка и опъната, което говореше за отличното здраве на младежа.

Ив си спомни какво си бе помислила тогава, по време на разпита, състоял се преди три години: „Най-после е намерил кой да го изслуша. Най-сетне има възможност да изтъкне своята гениалност.“

Докато гледаше записа, забеляза и още нещо — косата на лейтенант Далас беше ужасно подстригана, защото по онова време сама се кълцаше с ножицата. Ботушките й бяха нови, почти без драскотина, на пръста й нямаше венчална халка. Но иначе нямаше особена разлика между жената на видеозаписа и сегашната Ив Далас.

— Беше млада, атлетично сложена — отвърна Палмър. — Безкрайно дисциплинирана, със силен дух. Беше бегачка на дълги разстояния… олимпийска надежда. Знаеше как да блокира болката,

как да се съсредоточава върху крайната цел. Разбирате ли, щеше да бъде на върха на таблицата, както Лерой Грийн беше в дъното. Съзнанието му беше замъглено от дългогодишната употреба на наркотици, което го правеше психически неустойчив на въздействието на външни стимули. Губеше контрол още преди да усети болката. Загуби разсъдъка си, щом дойде в съзнание и откри, че е привързан към масата. Виж, Мишел…

— Съпротивляваше ли се? Опитваше ли да запази самообладание?

Палмър доволно се усмихна и кимна:

— Наистина беше забележителна. Отначало се дърпаше с надеждата да се освободи от белезниците, ала когато разбра, че няма полза, престана да се съпротивлява. Страхът й нарастваше. Уредите отчетоха ускоряване на пулса й и повишаване на кръвното й налягане, както и други важни физически и емоционални признаци. Имам отлична апаратура.

— Да видях я. Свръхмодерна е.

— Работата ми е от огромна важност за човечеството. — Очите на психопата потъмняха и погледът му се разфокусира, докато той описваше безумните си експерименти. — Ако проучите информацията за Мишел, ще видите, че тя успява да изолира чувството за страх, да го използва, за да оцелее. Отначало се владееше, опитваше се да ме увещава. Обещаваше ми какво ли не, преструваше се на възхитена от изследванията ми и дори предложи да ми помогне. Признавам, че беше изключително умна. Когато разбра, че това няма да й помогне, започна да ме проклина и адреналинът й се повиши. Тогава приложих нов външен стимулант.

— Счупил е краката й — тихо поясни Ив, защото знаеше, че Рурк също гледа видеозаписа. — После ръцете й. Апаратурата му действително беше свръхмодерна. Чрез електродите, прикрепени към различни части на тялото, или вкарани в отвори, изпращаше различни по сила електрошокове. Изтезавал Мишел в продължение на три дни, докато я пречупил. Накрая го молела да сложи край на живота й. Обесил я, използвайки въжета с прикачени към тях тежести, които гарантират постепенно задушаване. Девойката беше едва на деветнайсет.

Рурк стисна раменете й.

— Щом си го спряла веднъж, бъди сигурна, че отново ще успееш.

— Ще направя невъзможното, за да го заловя. — Ив отмести поглед от екрана, когато дочу стъпки по коридора. Едва успя да нареди на компютъра да съхрани данните и да се изключи, когато Надин Фарст влезе в кабинета.

„Само това ми липсваше — помисли си. — Посещение на една от най-известните репортерки на Канал 75!“ Бяха приятелки, но точно сега не желаеше присъствието на любопитната журналистка.

— Много си подранила с празничната визита, Надин.

— Тази сутрин получих подарък. — Репортерката остави на бюрото някакъв диск.

Ив го погледна, сетне се втренчи в Надин. Лицето на журналистката беше бледо и изопнато от тревога. За пръв път не беше гримирана, нямаше и идеална прическа. Всъщност не изглеждаше разтревожена, а изплашена до смърт, помисли си Ив.

— Какво се е случило?

— Получих послание от Дейвид Палмър.

Ив с нежелание се изправи.

— Бъди по-конкретна.

— Очевидно знае каква е професията ми, както и че с теб сме приятелки. Изпратил ми е ето това. — Тя погледна към диска и едва се въздържа да не потръпне. — Надявал се да направя специално предаване за него и за експериментите му и да ти покажа материала, записан на този диск. Ще ми налееш ли някакво питие? По-силно, ако обичаш.

Рурк заобиколи бюрото и я накара да седне. Взе ръцете й в своите и прошепна:

— Премръзнала си.

— Кръвта ми е вледенена от мига, когато видях какво е записано на диска.

— Ще ти налея чаша бренди.

Надин кимна, сви юмруци и погледна към Ив.

— Заснети са двама души. Единият е съдията Уейнгър или по-точно онова, което е останало от него. Не успях да позная жената. Палмър вече е започнал да я… обработва.

— Заповядай. — Рурк й подаде чашата. — Изпий го и ще се поуспокоиш.

— Дано. — Тя отпи голяма глътка и след миг в стомаха й се разля гореща вълна. — Далас, виждала съм какви ли не ужасии, правила съм репортажи за тях. Ала никога не съм се сблъсквала с толкова чудовищно престъпление. Недоумявам как издържаш, след като ежедневно си имаш работа с подобни гледки.

— Почти всеки ден — поправи я Ив и взе диска. — Ако искаш, не го гледай повторно.

Надин отново отпи от брендито, тежко въздъхна и едва чуто промълви:

— Ще гледам…

Ив разгледа диска. Беше от онези, които можеш да купиш във всеки магазин, следователно нямаше надежда убиецът да бъде проследен. Постави го в компютъра и нареди да бъде копиран. Младежкото лице на Дейвид Палмър се появи на стенния монитор.

— Госпожице Фарст… всъщност мога ли да те наричам Надин? Струва ми се много по-интимно. Преди всичко държа да те уведомя, че отдавам изключително значение на експериментите си. Между другото, възхитен съм от твоя професионализъм, поради което реших именно ти да запознаеш телевизионните зрители с моята история. Вярваш в онова, което правиш, нали, Надин?

Изражението му стана сериозно, заговори като професионалист, който се обръща към друг професионалист, а лицето му бе невинно като на послушник, коленичил пред олтара.

— Всички, които се стремят към съвършенство, вярват в работата си — продължи той. — Известно ми е още, че с лейтенант Далас сте приятелки. Аз също имам известни контакти с нея, макар и не толкова приятелски, и искрено се възхищавам от нейната… издръжливост. Надявам се възможно най-бързо да я запознаеш със съдържанието на диска. Сигурен съм, че вече е натоварена с разследването на убийството на съдията Уейнгър.

Той се усмихна още по-широко, но в изражението му се долавяше нещо налудничаво.

— Здравей, лейтенант. Моля да ме извиниш, докато свърша „разговора“ си с приятелката ти. Надин, искам Далас да участва в репортажа ти. Това е особено важно за мен. Ще разкажеш моята

история нали, Надин? Нека присъдата да бъде произнесена от зрителите, не от някакъв тесногръд глупак с черна тога.

Лицето му беше заменено от ужасяваща сцена, разнесе се писък на жена, който сякаш раздра въздуха в кабинета.

Съдията Уейнгър със завързани ръце и крака висеше на няколко сантиметра от пода. Този път престъпникът беше използвал елементарно завързване, помисли си Ив. Беше положил известни усилия, но не бе успял да пресъздаде сложната система за изтезания, напомняща на скрипец.

При все това се справяше прекрасно.

Лицето на съдията беше сгърчено от болка, а мускулите му потръпваха, докато Палмър изписваше върху гърдите му буква след буква, използвайки ръчен лазер. От време на време Уейнгър простенваше, главата му беше увиснала. Наблизо бръмчаха и писукаха цяла редица монитори.

— Краят му наближава — дочу се гласът на Палмър, все едно говореше диктор. — Съзнанието му се самоизключва, тъй като не може да понесе болката. Защитната реакция на организма е изпадане в безсъзнание. Това може да се предотврати.

Той се появи на екрана и натисна някакво копче. Разнесе се пронизителен вик, тялото на съдията конвулсивно се загърчи, той нададе вик.

Отново се дочу писък, сетне ридание, жената беше затворена в клетка, която се полюшваше от тавана и беше толкова малка, че пленницата можеше да стои само на четири крака. Тъмната, дълга коса почти закриваше лицето й, но Ив я позна.

Стефани Ринг беше в ръцете на психопата.

Той се обърна и натисна друг бутон, а клетката се разлюля и от нея изскочиха искри. Жената нададе пронизителен писък, конвулсивно се загърчи, сетне припадна.

Палмър отново погледна към камерата и се усмихна:

— Обектът е интересен, но за съжаление не разполагам с много време. Експериментът изисква да започна работа върху нов обект, преди да съм свършил с предишния. Редът й скоро ще дойде. Сърцето на съдията няма да издържи още дълго. Информацията за него е почти пълна.

Задърпа въжетата и свали на пода Уейнгър. Ив забеляза как играят мускулите му и промълви:

— Дейви упорито е тренирал, за да влезе във форма след престоя в затвора. Знаел е, че този път ще му бъде по-трудно, а той е от хората, които обичат предварителната подготовка.

Палмър нахлузи примката на шията на съдията, а свободния край на въжето прокара през метална халка, забита в тавана, после го промуши през друга халка на пода. Задърпа въжето, докато Уейнгър застана на колене, сетне на краката си и започна да се задушава.

— Изключи компютъра! — извика Надин и рязко стана. — Не мога да го издържа втори път. Не мога!

— Спри диска — нареди Ив, изчака, докато екранът потъмня, и хвана ръката на приятелката си: — Съжалявам.

— Сама съм си виновна. Мислех, че имам здрави нерви.

— Никой не би могъл да издържи на подобна гледка.

Репортерката поклати глава, на един дъх пресуши чашата си и я остави на бюрото.

— Ти можеш, защото не позволяваш на ужасяващата действителност да въздейства върху съзнанието ти.

— Грешиш, скъпа. Но сега не е моментът да обсъждаме моята издръжливост. Ще повикам двама полицаи, които ще те придружат до дома ти и няма да се отделят от теб, докато заловим Палмър.

— Мислиш ли, че се интересува от мен?

— Едва ли, но за всеки случай трябва да вземем предпазни мерки. Прибери се вкъщи, Надин. Опитай се да забравиш видяното.

Ала след като Рурк отиде да изпрати репортерката, Ив изгледа целия запис. Накрая Палмър се приближи до камерата и се втренчи в обектива, сякаш се взираше в очите на „събеседницата“ си.

— *Уейнгър умря в полунощ на двайсет и четвърти декември. Ще издържиш по-дълго от него, Далас. И двамата с теб го знаем. Ще бъдеш най-интересният ми обект. Намислил съм какви ли не експерименти с теб. Сигурен съм, че ще ме намериш. Честита Коледа и приятно прекарване на празниците.*

ТРЕТА ГЛАВА

Колата на Стефани Ринг беше в обичайната си гаражна клетка. Куфарите бяха прилежно подредени в багажника. Ив заобиколи автомобила и внимателно го огледа. Опитваше се да разбере дали и жертвата се е съпротивлявала, да открие някакво веществено доказателство, което е останало незабелязано по време на отвличането.

— Палмър действа по два начина — промърмори тя като че говореше на себе си, а двамата униформени полицаи наостриха уши. — Единият е да проникне чрез измама в домовете на жертвите си, преоблечен като момче за доставка или служител от обслужващия персонал, другият е да ги нападне на безлюдно място. Очевидно известно време ги наблюдава, докато се запознае с навиците, с ежедневното им разписание и с маршрута, по който обикновено се движат. Информацията надлежно записва в дневник, заедно с биологичните данни на всяка жертва.

За него хората не бяха като бели мишки, върху които обикновено се извършват опитите, а отделни индивиди, всеки със своята съдба. Това му действаше възбуждащо.

— И в двата случая използва електрошокова палка — продължи тя. — Зашеметява набелязания човек, после го пренася в своето превозно средство. Охранителните камери тук работят ли?

— Да, лейтенант. — Полицаят й подаде няколко запечатани диска. — Конфискувахме записите от последните три дни в случай, че престъпникът е дебнел жертвата си, подготвяйки отвличането й.

Ив внимателно го изгледа:

— Ти сигурно си Милър.

— Тъй вярно, лейтенант.

— Справил си се отлично. Нямате повече работа тук. Приберете се у дома и хапнете от празничната печена гъска.

Двамата полицаи побързаха да се отдалечат. Ив прибра дисковете в чантата си и се обърна към Рурк:

— Предлагам да последваш примера им, приятел. Ще се прибера след един-два часа.

— Ще се приберем заедно.

— Не ми трябва помощник, за да претърся апартамента на Ринг.

Рурк безмълвно я хвана под ръка я и поведе към колата. Включи двигателя и едва тогава заговори:

— Защо освободи двамата полицаи, след като всички хора от списъка на Палмър са под охрана?

— Вече обсъждахме този въпрос.

— Но не стигнахме до заключение. — Той превключи на заден ход и изкара колата от гаража. — Познавам те, лейтенант, и умея да чета мислите ти. Надяваш се психопатът да не спази поредността на набелязаните жертви и ти да бъдеш следващият му обект. Не искаш той да побегне при вида на охраняващите те полицаи.

За миг Ив не му отговори, а продължи да барабани с пръсти по коляното си. За по-малко от година Рурк я беше опознал прекрасно. Не можеше да скрие нищо от него и понякога това я разгневяваше.

— Какво е твоето мнение?

Той се усмихна, тъй като по гласа й долови раздразнението й:

— Възхищавам се от смелостта на моята съпруга, от чувството й за дълг.

— Нарочно каза „моята съпруга“, за да ме вбесиш, нали?

— Разбира се. — Рурк, който очевидно беше доволен от себе си, целуна ръката на Ив. — Примири се с мисълта, че нито за миг няма да се отделя от теб.

Рутинното претърсване на апартамента на Стефани Ринг не даде никакви резултати. По всичко личеше, че заместник-прокурорката е живеела сама, имала е слабост към красивите предмети и е харчела по-голяма част от заплатата си за елегантни дрехи.

Ив неволно си спомни за голата жена, която беше затворена в клетката като диво животно и крещеше от ужас.

В момента психопатът я изтезаваше и скоро щеше да я убие, а тя беше безпомощна да му попречи.

Когато се върна в домашния си кабинет, отново изгледа видеозаписа, който бе донесла Надин. Опита се да не забелязва какво

се случва и да се съсредоточи върху помещението.

— Няма прозорци — промърмори. — Подът е от бетон, а стените са тухлени. Помещението е с приблизителни размери осем на пет метра. Може би е някакво мазе. Компютър, спри. Увеличи сектор осем. — Закрачи из кабинета, докато машината работеше, после се приведе към екрана.

— Виждам стъпало… още стъпала, парапет. Отзад има нещо… не го различавам добре — може би е котел за парно отопление или резервоар за вода. Дейв си е намерил скривалище — продължи тя, докато се взираше в монитора. — Навярно се намира в необитаема сграда. Невъзможно е да извършва експериментите си в здание, където рискува някой да чуе виковете на жертвите му. Дори ако помещението е звукоизолирано, пак съществува опасност да бъде открито от портиера или от хората, отговарящи за поддържането на сградата.

— Следователно, убежището му не е в жилищна или в административна сграда — съгласи се Рурк. — Стълбището пък подсказва, че това не е и склад. По размерите на пещта можем да преценим, че зданието е голямо, но не е ново. От петнайсет-двайсет години вече не се инсталират котли за парното отопление. Убиецът се е настанил в помещение, намиращо се в града, нали?

— Да, за да бъде близо до набелязаните от него жертви. Едва ли би потърсил убежище в предградията, още по-малко в съседно градче. Дейв е градска птица и познава Ню Йорк като петте си пръста. Настанил се е в частна сграда. Но как е успял?

— Може би принадлежи на негови приятели — предположи Рурк. — Или пък на семейството му.

— Палмър нямаше близки приятели. Той е като вълк единак. Родителите му напуснаха града след процеса срещу него, възползвайки се от предимствата, които им даваше законът за защита на останалите живи роднини.

— Следователно досиетата им са засекретени — подметна Рурк.

Ив долови насмешка в тона му и намръщено го изгледа. В душата й се бореха противоречиви чувства. Можеше да получи разрешение за обиск на дома на престъпника, но щяха да изминат поне два дни, докато се задейства бюрократичната машина. Другата възможност беше да повери на съпруга си разрешаването на проблема и след няколко минути да има всичко необходимо.

Виковете на Стефани Ринг още отекваха в съзнанието й.

— Ще се наложи да използваш нерегистрирания компютър. Предполагам, че файловете на семейство Паркър са автоматично блокирани от компютърната охрана.

— Няма да ми отнеме много време.

— Ще продължа да работя върху това. — Тя посочи към екрана. — Възможно е престъпникът да е направил някаква грешка, която ще ми помогне да определя местонахождението му.

— Добре, скъпа. — Той се приближи до нея, обгърна с длани лицето й и страстно я целуна. Усети как напрегнатото й тяло се поотпусна.

— Не бой се, Рурк. Мога да се справя.

— Знам. А сега ме прегърни. Мисля, че няколко секунди забавяне няма да бъдат фатални.

— Имаш право. — Ив се притисна към него, усети мускулестото му тяло, топлината му. Прегърна го още по-силно и прошепна: — Каква полза, че успях да го заловя и да го изпратя в затвора? Излиза, че дори да си вършиш добре работата, обществото не е в безопасност.

Рурк мълчаливо отвърна на прегръдката й.

— Дейв иска да ми покаже, че отново може да убива. Ще ме „преведе“ през всички етапи на експериментите си, както правеше и преди. Но този път ще ме направи свидетел на изтезанията. Сякаш ми казва: „Виж колко съм умен, Далас“.

— След като проумяваш подбудите му и умееш да четеш мислите му, ще успееш да го заловиш и сега.

— Дано. — Тя се отдръпна. — Само открий родителите му. Ще ги накарам да си кажат всичко.

Рурк докосна трапчинката на брадичката й.

— Нали ще ми разрешиш да те наблюдавам? Толкова стимулиращо е да гледам как надхитряваш свидетелите.

Ив се засмя, а той отиде в помещението, в което достъпът на външни лица беше забранен, и се зае със задачата да надхитри компютърната охрана и да проникне в засекретените досиета.

Тя едва беше прегледала част от видеозаписа, когато съпругът й се появи с победоносна усмивка.

— Бързо се справи. Толкова ли беше лесно?

— Да. — Той й подаде диска с информацията. — Фасулска работа. Томас и Хелън Палмър сега се наричат Смит — което показва колко бедно е въображението на държавните чиновници — и живеят в градчето Лийсбъро в Пенсилвания.

— В Пенсилвания ли? — Тя погледна към видеотелефона си, сетне към Рурк. — До там се стига бързо, ако разполагаш с подходящо превозно средство.

Той вдигна вежда:

— За какво намекваш, лейтенант?

— Мини реактивният ти самолет може да ни отведе в Пенсилвания за по-малко от час.

— Тогава да тръгваме.

Ако Ив не изпитваше страх от височината, полетът на юг щеше да й достави удоволствие. Тя нервно потропваше с крак, докато съпругът й пилотираше над островърхи планини, които биха изглеждали красиви на по-спокойни пътници.

За нея това бяха обикновени скали, а полетата между тях — пространства, покрити с черна пръст.

— Ще ти призная нещо, което втори път няма да чуеш от мен… — започна тя. — Правя компромис, защото е Коледа.

— Приготви се за приземяване — предупреди я Рурк, докато се спускаха към частното летище. — Какво искаше да ми кажеш?

— Че може би твоите „играчки“ не са само глупава приумица на богат човек. Понякога дори са полезни.

— Скъпа, трогнат съм от признанието ти.

Щом слязоха от самолета, видяха, че автомобилът вече ги очаква. Ив го разгледа и си помисли, че Рурк притежава само необикновени превозни средства. Колата приличаше на торпедо, същевременно беше с изключително елегантен дизайн и навярно развиваше висока скорост.

— Аз ще шофирам. — Тя протегна ръка за ключа, който му беше дал служителят. — Ще действаш като навигатор.

Рурк озадачено я погледна.

— Защо?

— Защото съм полицейска служителка — отсече тя и ловко хвана подхвърления й ключ.

— А пък аз съм по-добър шофьор.

Ив презрително изсумтя и побърза да се настани зад волана.

— Ти си само голям фукльо, но не и по-добър водач. Сложи си колана, приятел. Нямаме време за губене.

Автомобилът се понесе по тясното шосе, от двете страни на което се издигаха заснежени дървета и скали.

Рурк програмира посоката и разгледа маршрута, обозначен от вградения компютър.

— Следвай шосето още три километра, след това завий наляво, след дванайсет километра отново направи ляв завой.

Когато той свърши с указанията, Ив вече вземаше първия завой. Видя тесен поток, тънка струйка вода се опитваше да си пробие път през леда, оковал каменистото корито. По стръмните склонове на хълмовете се издигаха дървета, между които бяха накацали къщурки. Тук-там в покритите със сняг дворове играеха деца, някои изпробваха новите си въздушни кънки.

— Защо хората живеят в такива забравени от бога места? Та тук няма нищо, освен гори и скали — възкликна Ив и се обърна към съпруга си: — Отдолу едва ли виждат небето. Навярно е много потискащо. Ами къде се хранят? Не видях нито един ресторант, нито дори магазин за хранителни стоки.

— Може би се хранят у дома, насядали около кухненската маса — усмихна се Рурк.

— Ден след ден ли? Какъв ужас! — Тя потръпна.

Той избухна в смях и разроши косата й:

— Скъпа, обожавам те.

— Радвам се да го чуя. — Ив натисна спирачките, за да вземе следващия завой. — Как изглежда домът, който търсим?

— Спри пред третата къща отдясно. Ето я — двуетажна панелна постройка, на алеята е паркиран фургон.

Ив намали скоростта, паркира зад фургона и огледа къщата. Под стрехите бяха прикрепени гирлянди от електрически лампички, на вратата беше прикрепен коледен венец, а през прозореца се виждаше украсена елха.

— Навярно няма да се подчиниш, ако те помоля да останеш в колата — обърна се тя към съпруга си.

— Колко си прозорлива, мила моя. — Рурк отвори вратата и слезе.

— Едва ли ще се зарадват, като ме видят — предупреди го Ив, докато вървяха по почистената от снега алея, водеща към входната врата. — Ако откажат да разговарят с мен, ще ги заплаша. Стигне ли се до там, следвай моя пример.

Натисна бутона на звънеца и потрепери от студ.

— Трябваше да облечеш кашмиреното палто, което ти подарих. Поне нямаше да зъзнеш.

— Не го нося, когато съм на работа. — Палтото беше великолепно, но я караше да се чувства… изнежена и разглезена. Не беше подходящата дреха за едно ченге.

А когато вратата се отвори, Ив не беше изисканата съпруга на приказно богатия Рурк, а безмилостно ченге.

Хелън Палмър беше боядисала косата си и носеше контактни лещи, които променяха цвета на очите й. Въпреки променената външност тя още беше красива и приликата със сина й беше поразителна. Машиналната й усмивка помръкна, когато тя позна Ив.

— Спомняте ли си коя съм, госпожо Палмър?

— Какво търсите тук? — Хелън се облегна на касата на вратата, сякаш да прегради пътя на неканените гости. — Как ни открихте? Ние сме под специална защита…

— Не желая да ви се натрапвам, но положението е извънредно. Навярно вече знаете, че синът ви е избягал от затвора.

Жената стисна устни и се приведе, сякаш да се защити от ледения вятър, който нахлуваше през отворената врата.

— Съобщиха ни, че го издирват и ни успокоиха, че в най-скоро време ще го върнат в болничното заведение, където го лекуват. Той не е тук. Не знае къде живеем…

— Мога ли да вляза, госпожо Палмър?

— Защо започвате всичко отново? — Очите на жената се насълзиха от гняв и от мъка. — Със съпруга ми се опитваме да изградим нов живот. Не сме виждали Дейвид от три години.

— Скъпа, с кого разговаряш? Затвори вратата, че замръзнах. — В коридора се появи висок тъмнокос човек. Носеше развлечен пуловер, изтъркани джинси и нови домашни чехли. Запримига учудено, сетне сложи ръка на рамото на съпругата си.

— Вие сте… лейтенант… лейтенант Далас, нали?

— Да, господин Палмър. Извинете за безпокойството.

— Покани ги да влязат, Хелън.

— Боже мой… сигурен ли си, Том?

— Покани ги — повтори човекът и накара жена си да се дръпне от вратата. — Вие сигурно сте Рурк. — Той се опита да се усмихне, като протегна ръка на новодошлия. — Познах ви. Моля, заповядайте, седнете.

— Том, моля те…

— Мила моя, направи кафе. — Обърна се, целуна съпругата си по челото и й прошепна нещо, което я накара да въздъхне и да кимне.

— Няма да ви отнемем много време — обади се Ив, докато Хелън се отдалечаваше по коридора.

— Никога няма да забравя добронамереното ви отношение към нас по време на процеса. — Той ги покани в малка всекидневна и продължи: — От няколко дни Хелън е като на тръни… всъщност откакто ни съобщиха за бягството на Дейвид. През последните три години се опитвахме да започнем нов живот, да не привличаме вниманието към себе си, но… — Той безпомощно махна с ръка и тежко се отпусна на стола.

Ив си спомняше неописуемата скръб и ужаса на тези почтени хора, когато бяха научили истината за сина си. Бяха го отгледали с много любов и грижи, а той се бе превърнал в чудовище. Никога не го бяха малтретирали, в детството му нямаше жестокост, която да подхранва първичните му инстинкти. Тестовете на доктор Майра потвърдиха мнението на Ив, че Хелън и Том Палмър са напълно нормална семейна двойка, че са дали на единственото си дете цялата си нежност и финансова подкрепа според възможностите си.

— Боя се, че не нося добри новини, господин Палмър.

Том скръсти ръце на скута си:

— Той мъртъв ли е?

— Не.

Човекът стисна клепачи и прошепна:

— Да ми прости Бог, но се надявах, че се е случило най-лошото. — Дочу стъпките на съпругата си и побърза да вземе подноса от ръцете й. — Аз ще обслужа гостите. Не се безпокой, Хелън, заедно ще преодолеем и тази криза.

— Знам… Сигурна съм… — Тя седна и се залови да налива кафето. — Лейтенант, мислите ли, че Дейвид се е върнал в Ню Йорк?

— Да. — Ив се поколеба, сетне реши, че и без друго ще научат новината от медиите. — Рано тази сутрин трупът на съдията Уейнгър беше открит на ледената пързалка в Рокфелер Плаза. Това е дело на Дейвид — продължи тя, макар Хелън да нададе стон. — Изпратил ми е неопровержимо доказателство.

— Но нали трябваше да го лекуват? Да не допускат да има близост с хора, за да не заплашва живота им. Пребиваването му в затвора е в интерес и на собствената му безопасност…

— Понякога се случват непредвидими събития. Спазваш законите, постъпваш според общоприетите норми, а търпиш неуспех.

Хелън стана, приближи се до прозореца и се загледа навън. Без да се обръща, промълви:

— Преди три години ни казахте нещо подобно. Че сме направили всичко възможно да отгледаме сина си като достоен човек, ала сме претърпели провал по независещи от нас причини. Благодаря за съчувствието, лейтенант, но не знаете колко кошмарна е мисълта, че сме дали живот на чудовище.

„Права сте — помисли си Ив. — Обаче знам какво е да си дъщеря на чудовище, в чиято власт си била през първите осем години от живота си.“ И въпреки всичко беше успяла да преодолее душевната травма и да започне нов живот.

— Необходима ми е помощта ви — обърна се към родителите на Дейв. — Имате ли представа при кого е отишъл, кой би могъл да го приюти? От видеоматериали, който ми е изпратил, става ясно, че той е намерил място, където да… работи. Предполагам, че се намира в неголяма къща в Ню Йорк или в предградията му.

— Няма къде да отиде — разпери ръце Том. — Когато се изселихме, продадохме всичко: къщата, моето предприятие, дори вилата в Хамптън. Прекъснахме връзките с миналото. Продадохме и къщата, където Дейвид… която той бе обитавал през последната година. Сега живеем съвсем скромно. Парите от продажбите внесохме в банката и не сме похарчили нито цент. Сърце не ни дава да… не са ни необходими.

— Но Дейвид е разполагал със собствени средства, нали?

— Да, бяха му завещани чрез попечителския фонд. Благодарение на тях е извършвал „експериментите“ си. — Том окуражаващо стисна ръката на съпругата си. — Парите от този фонд дарихме за благотворителни цели, лейтенант. Той няма къде да отиде, тъй като цялото ни имущество в Ню Йорк вече е в ръцете на непознати хора.

— Благодаря за откровеността. Но ако ви хрумне нещо, колкото и невероятно да ви се струва, незабавно ми се обадете. — Тя се изправи. — Ще ви уведомя, когато задържим Дейвид, после ще забравя къде живеете.

Докато пътуваха обратно към летището, Ив дълго мълча, сетне замислено проговори:

— Още го обичат. Осъзнават, че е чудовище, отвращават се от деянията му, но подсъзнателно го обичат.

— Имаш право. Ето защо биха ти помогнали да го заловиш, ако знаеха как.

— Никой не ни е обичал толкова силно. — За миг тя отмести очи от пътя и погледна Рурк. — Нито ти, нито аз сме изпитали майчина или бащина любов.

— Така е. — Той нежно я помилва по страната. — Разбрахме що е обич едва когато се срещнахме и заживяхме заедно. Не тъгувай, скъпа.

— Наследил е очите на майка си — прошепна Ив. — Сини, излъчващи невинност. Навярно Хелън носи контактни лещи, защото не би могла ден след ден да застава пред огледалото и да вижда очите на хладнокръвния убиец. — Въздъхна, сви рамене и едва чуто добави: — Но Дейвид не го вълнуват подобни чувства.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не й оставаше друго, освен да чака. На следващия ден щеше да постъпи нова информация за анализ, ала сега беше обречена на принудително бездействие.

Влезе в спалнята с намерението да подремне. Празникът още не беше свършил, все още можеше да прекара щастливи часове със съпруга си, да се почувства като всяка жена, посрещаща Коледа със семейството си.

Лъхна я силният аромат на бор и тя поклати глава. Рурк се бе постарал да спази всички традиции. Един бог знае колко беше платил за истинските елхи, които бе наредил да поставят почти във всяка стая. Отгоре на всичко беше настоял сами да украсят дръвчето в спалнята.

Семейният живот му допадаше. С известно учудване Ив осъзна, че харесва и на нея. Може би и двамата не спадаха към хората, които обичат да прекарват вечерите около кухненската маса, но домашният уют им допадаше.

Ив нареди на лампичките да се включат и докато гледаше как весело примигват, устните й се извиха в усмивка.

Пристъпи към канапето и свали кобура си, после приседна на страничната облегалка, за да събуе тежките си обувки.

— Браво — обади се Рурк, който незабелязано беше застанал на прага. — Надявах се да постъпиш разумно и да си починеш. Трябва да проведа няколко разговора по видеотелефона. Ще вечеряме, след като поспиш.

Ив наклони глава и се втренчи в тъмния силует в очертанията на вратата. Свали другата си обувка и бавно се изправи:

— Ела при мен.

Той позна блясъка в очите й и вдигна вежда, но кръвта му вече кипеше във вените.

— Моля? Май не те разбрах.

— Много добре ме чу, хитрецо.

Без да откъсва очи от лицето й, той прекоси спалнята.

— Какво желаете, лейтенант?

„Всяка традиция води своето начало от даден момент“ — помисли си тя. Сграбчи го за ризата и го привлече към себе си.

— Искам те гол и то веднага. Съблечи се, ако не желаеш да стана груба.

Рурк самоуверено се усмихна и тя се изкуши да го захапе, за да заличи самодоволния му израз.

— А може би обичам грубостите, скъпа.

— Нима? — Ив го побутна към леглото. — В такъв случай това ще ти хареса.

В очите й проблеснаха дяволити пламъчета, тя мълниеносно протегна ръка, разкъса ризата му, а копчетата се разлетяха във всички посоки. После захапа рамото му, а той сграбчи бедрата й.

— Господи! Обожавам тялото ти! Бъди мой! — задъхано прошепна Ив.

— Желаеш ли ме? — Изправи я на крака, сетне добави: — Трябва да се преборишь, за да ме получиш…

Тъкмо когато се канеше да слее устни с нейните, тя рязко се обърна, приведе се и щеше да го повали на пода, ако не беше предугадил атаката й. И преди бяха влизали в ръкопашни схватки, като побеждаваше ту единият, ту другият.

Озоваха се лице срещу лице, и двамата дишаха на пресекулки.

— Ще те победя — изхриптя Ив.

— Само опитай.

Продължиха борбата, никой не искаше да отстъпи. Вкопчени един в друг, неусетно изкачиха няколкото стъпала на подиума, върху който беше леглото. Ив плъзна ръка между бедрата на Рурк и лекичко го стисна. Беше използвала подобен похват и преди. Топлината сякаш изпълни дланта й, в този момент той я нападна изненадващо и я повали върху леглото.

Тя се претърколи и приклекна.

— Хайде, приближи се, храбрецо.

Устните й бяха разтегнати в усмивка, лицето й беше пламнало от схватката, златистите й очи похотливо блестяха, а лампичките на елхата продължаваха да примигват.

— Много си красива, Ив.

Думите му я накараха да забрави всичко останало и изумено да го зяпне. Знаеше, че той я обича, но никога досега не й беше казвал, че е красавица.

— А? — Едва успя да го изрече, когато Рурк се хвърли към нея и я повали на леглото.

— Подлец! — изкиска се тя и успя да се озове върху него, ала след миг съпругът й отново владееше положението. — Красива ли? Как не!

— Имаш страхотен задник… — Рурк изстена, тъй като тя го удари с лакът в корема, но си пое въздух и смело продължи: — … и страхотно тяло. Сега си във властта ми, красавице.

Ив се мяташе като риба и за миг се изплъзна, сетне усети жарките му устни, които сякаш изсмукваха зърното й през ризата й. Изстена, повдигна таза си, сграбчи го за косата и вместо да го отблъсне, го привлече към себе си.

Рурк разкъса ризата й, а тя го притисна между силните си бедра и впи устни в неговите, докато той коленичи в средата на леглото. Проникна в нея, а ръцете й трескаво се вкопчваха в него, ненаситно го милваха.

Рурк за миг я накара да изпита неописуемия екстаз, опитните му пръсти бързо я доведоха до върховното удоволствие, защото той знаеше какво й харесва, от какво се нуждае. Ив нададе вик и трепереща се отдаде на насладата.

Сетне отново се вкопчиха един в друг, от гърдите им се изтръгваха стенания, устните им нашепваха думи за любов. Телата им излъчваха топлина, нервите им бяха като обтегнати струни. Ив възседна съпруга си и страстно го целуна, а устните й сякаш пареха.

— Сега е мой ред, сега е мой ред — прошепна му, сплете пръсти с неговите и го пое в себе си. Топлината му изпълни тялото, съзнанието, сърцето й.

Беше безмилостна, правеше точно онова, което бе пожелала в мига, щом видя Рурк на прага на спалнята. Неописуемото удоволствие я завладя, в нея се бореха противоречиви желания: миг по-скоро да изпита насладата или да продължи сладкото мъчение.

Отметна глава, знаеше, че е на ръба.

— Предай се — дрезгаво прошепна и се втренчи в красивото лице на мъжа под нея. — Предай се на удоволствието и ме отведи със

себе си.

Видя как сините му очи добиха цвета на среднощно небе, усети мощния му тласък — и все още сплела пръсти в неговите, позволи на страстта да я отнесе като огромна вълна.

А когато силите я напуснаха, трепереща се отпусна върху Рурк, целуна го по шията и едва чуто прошепна:

— Победих.

— Добре.

Тя стисна зъби, защото в гласа му долови задоволство.

— Победих, защото получих от теб точно онова, което желаех, приятел.

— Съгласен съм. — Той леко се помести, докато главата й се отпусна на рамото му. — Постарай се да поспиш, скъпа.

— Ще подремна само час — промърмори Ив и се притисна към него, сякаш нито за миг не искаше да го изпусне от прегръдките си.

Събуди се в два след полунощ и установи, че е разбила съня си, след като беше дремнала преди вечеря. Чувстваше се бодра и мислено започна да пресява и класифицира информацията, с която разполагаше до този момент.

Дейвид Палмър беше тук, в Ню Йорк. Криеше се някъде и с удоволствие продължаваше експериментите си. Интуицията й подсказваше, че Стефани Ринг вече е мъртва.

Докато се мяташе в леглото, Ив си мислеше, че убиецът едва ли ще се добере толкова лесно до останалите хора от списъка си. Ала самоувереността му ще го подтикне да опита и той неизбежно ще допусне грешка. Още по-вероятно е вече да е сгрешил, но тя още не бе успяла да забележи фаталния пропуск.

Затвори очи и се помъчи да проникне в съзнанието на Палмър, както бе сторила преди три години, когато го преследваше.

Психопатът обичаше работата си, обичаше я още от дете, когато бе извършвал опити върху животни. Кой знае как беше успявал да скрие труповете им, да се преструва на невинен. Родителите му, както и всички, които го познаваха — преподаватели и съседи — твърдяха, че е бил вечно усмихнато момче, готово винаги да помогне на по-

възрастните. Разказваха, че залягал над учебниците и бил кротък като божа кравичка.

Но някои признаци на душевна неуравновесеност се забелязваха още в детството му. Бил е вълк единак, обзет е бил от идея фикс по отношение на чистотата и прилежно е поддържал документацията, свързана с опитите му. Никога не е имал нормална сексуална връзка, избягвал е жените. Дори тогава е бил потаен и болезнено педантичен. Бяха открили стотици дискове, съдържащи дневника му, който е започнал да води на десетгодишна възраст, и където грижливо бе описал теориите си, целите и постиженията си.

С течение на времето се беше усъвършенствал и бе станал истински „майстор“ в занаята.

„Къде ли си, Дейв? — мислеше си тя. — Навярно си избрал удобно местенце. Обичаш удобствата, нали? Липсвали са ти в затвора и това те е вбесявало. Ето защо сега преследваш онези, които са те изпратили там. Допусна грешка, когато ни съобщи кого си набелязал за експериментите си. Но ти обичаш да се хвалиш с изключителната си интелигентност, мислиш се за недосегаем. Другите нямат значение, набелязал си мен за свой противник. Ала отново си сгрешил, защото никой не те познава по-добре от мен.“

Сигурна бе, че се е приютил в къща, но не каква да е, а в хубав квартал и близо до луксозни ресторанти. Навярно копнее за изискани блюда, след като три години са му поднасяли буламачи. Освен това си е купил мебели — удобни, но елегантни — спално бельо и телевизор, за да следи какво съобщават за него.

Следователно са му били необходими пари.

Тя седна в леглото, а Рурк отвори очи и попита:

— Хрумна ли ти нещо?

— Често съм се питала дали има скрити пари, но си казвах, че той никога няма да излезе от затвора, за да се възползва от тях. Оказва се, че жестоко съм се лъгала. Парите означават власт и той е намерил начин да ги харчи, дори да е бил затворен в килия.

Ив отметна завивката и понечи да стане, в този момент видеотелефонът й иззвъня. Тя втренчено го изгледа… и разбра какво ще й съобщят.

ПЕТА ГЛАВА

Трупът беше открит от двама юноши, които тайно се били измъкнали от домовете си, за да изпробват новите си мотопеди по алеите на Сентръл Парк.

Отначало хлапаците си помислили, че жената е скитница, просякиня или наркоманка, потънала в сън, и понечили да я заобиколят. Но им хрумнало, че просякините нямат обичай да лежат голи върху вертележката в парка.

Ив ги беше приютила в патрулната кола.

Единият хлапак бе повърнал и от него се разнасяше кисела миризма. Тя нареди на един от полицаите да включи няколко прожектора и местопрестъплението бе осветено, като че беше посред бял ден.

Стефани не беше пребита, косата й не беше остригана — Палмър обичаше разнообразието. Ръцете и бедрата й бяха покрити с порезни рани, като плътта около тях беше сбръчкана и потъмняла. „Използвал е токсичен препарат — помисли си Ив, — посипвал е отворените рани, а отровата е предизвиквала неописуеми болки на жертвата.“ Вадичките кръв бяха засъхнали. Краката на мъртвата бяха извити, сякаш тя изпълняваше сложна балетна стъпка. Очевидно бяха счупени и то на няколко места.

Върху корема й с печатни букви бе написано:

„Да убием всички адвокати!“

Дейв беше привел в действие призива си и бе убил адвокатката Стефани Ринг, подлагайки я на мъчителната смърт от удушване. Ив разгледа примката и забеляза, че е от същия вид въже, с което беше убит съдията Уейнгър. Дейв бе допуснал втора грешка — по всичко личеше, че е нервен.

Тя отвори чантичката с необходимите й пособия и се залови с работата, която я очакваше след всяко убийство.

Прибра се у дома, за да напише рапорта си. Имаше нужда от тишина, а служителите в централното полицейско управление още шумно коментираха как са прекарали празничния ден. Изпрати копие от рапорта на командир Уитни, сетне остави съобщения на Пийбоди и на Фийни; бързаше да включи в разследването помощничката си и шефа на отдела за електронна обработка на информацията.

Поръча на автоготвача да й направи голяма кана кафе и се залови с бавната и досадна задача да открие всички финансови източници на Палмър.

Навън вече се зазоряваше, когато вратата между кабинетите се отвори и Рурк застана на прага. Ив дочу тихо бръмчене, което означаваше, че компютрите му вече работят.

— Вкъщи ли ще работиш? — попита го, отпи от кафето си и го огледа от глава до опети.

— Да. — Той се приближи и хвърли поглед към монитора. — Парите ли търсиш, лейтенант?

— С това се занимавам в момента. Хей, да не би да си се самоназначил за мой телохранител?

Рурк усмихнато промълви:

— Точно така. Признай, че проявявам голям интерес към тялото ти.

— Аз съм ченге. Нямам нужда от бавачка.

Съпругът й повдигна брадичката й.

— Спомняш ли си как само преди два дни животът на Пийбоди беше в опасност?

— Но не се случи най-лошото, нали? Няма да допусна да ми висиш над главата, след като имаш своя… работа.

— Успешно мога да управлявам делата си и от домашния си кабинет. Не разбираш ли, че само си губиш времето с излишни спорове? И още нещо — съмнявам се, че ще откриеш нещо в официалните справки за финансовото състояние на Палмър.

— Знам — с нежелание призна тя; чувстваше се безпомощна и това разпалваше гнева й. — Но все отнякъде трябва да започна. Излез

и ме остави да работя.

— Свърши с мен и ме изхвърляш като мръсно куче, а? — Той се наведе и леко я целуна по устните.

Откъм вратата някой се изкашля.

— Моля да ме извините. — Пийбоди опита да се усмихне. Беше бледа, клепачите й бяха подпухнали, но както винаги, униформата й беше идеално изгладена.

— Подранила си — смутено промърмори Ив и пъхна ръце в джобовете си.

— В съобщението ви се казваше да дойда колкото е възможно по-бързо.

— Няма да ви преча — обади се Рурк. Смяташе, че когато останат сами, двете по-лесно ще преодолеят неловкото положение. — Радвам се да те видя, Пийбоди. — Преди да излезе, се обърна към Ив: — Лейтенант, съветвам те да направиш списък на починалите роднини на Палмър. Обикновено никой не обръща внимание на трансфери и изплащания на суми от банкови сметки, чиито титуляри носят еднакво фамилно име.

— Добре… благодаря… — Ив неловко пристъпваше от крак на крак. Последния път, когато бе видяла помощничката си, Пийбоди беше загърната с одеяло, а лицето й бе подпухнало от плач. — Пийбоди, как се чувстваш?

— Общо взето, добре.

„Дрън, дрън“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Слушай… не биваше да те викам. Вземи си няколко почивни дни, за да влезеш във форма.

— Лейтенант, предпочитам да се върна на работа. Струва ми се, че ще полудея, ако прекарам още един ден в гледане на видеофилми, като едновременно се тъпча със соев чипс. Смятам, че по-лесно ще забравя случилото се, ако се заловя за обичайните си задължения.

Ив вдигна рамене — беше напълно съгласна с помощничката си.

— В такъв случай си налей кафе и започвай да действаш. Чака ни много работа.

— Слушам. — Помощничката й извади от джоба си красиво опакована кутийка, остави я на бюрото и тръгна към автоготвача. — Това е коледният ви подарък. Така и не успях да ви го дам навреме.

— Защото бяхме доста заети. — Ив нерешително развърза панделката. Винаги се чувстваше неловко, когато й поднасяха подарък, ала знаеше, че Пийбоди я наблюдава. Разкъса червения станиол и отвори кутийката. Видя сребърна звезда с вдлъбнатини като от куршуми, която беше потъмняла с течение на времето.

— Това е стара шерифска значка — обясни помощничката й. — Едва ли е принадлежала на легендарния Уайът Ърп, но ме увериха, че е автентична. Реших, че ще ви хареса, защото символизира вековната традиция на спазване на реда и закона.

Ив се усмихна, беше трогната до сълзи:

— Прекрасна е. — Извади значката от кутийката и на шега я прикрепи към ризата си. — Предполагам, че мога да те провъзглася за заместник-шериф.

— Подхожда ви, лейтенант. Вие сте от хората, които никога не се предават.

Ив вдигна очи и срещна погледа й.

— Ти също, Пийбоди. Нямаше да те повикам днес, ако бях на друго мнение.

— Приятно ми е да го чуя. Ако щете вярвайте, но признанието ви ме накара да се почувствам по-добре. Благодаря. И още нещо… — Тя сбърчи чело и веждите й почти достигнаха равния й бретон.

— Някакъв проблем ли е възникнал?

— Не, само исках… — Тя се намръщи и внезапно заприлича на безпомощно момиченце.

— Може би не харесваш твоя подарък — престорено небрежно подметна Ив. — В такъв случай вината изцяло е на Леонардо.

— Какъв подарък? Защо споменавате Леонардо?

— Дрехите, които ти носеше в ролята си на агент под прикритие, са негово творение. Ако не ги харесваш…

— Дрехите ли? — Лицето на Пийбоди мигновено се проясни. — Нима мога да запазя всички прекрасни, вълшебни тоалети?

— Разбира се, на мен за какво ми са? Един въпрос — след колко време ще престанеш да се хилиш като малоумна и ще се захванеш за работа?

— Мога едновременно да се хиля и да работя, лейтенант.

— Тогава действай. Първо се заеми с това вече. — Подаде й го и добави: — Интересувам се какви количества са били продадени на

едро през миналата седмица — този тип купува цели метри.

— За кого говорите?

— Ще стигнем и до това. Като приключиш с първата задача, направи списък на луксозните къщи, които са били продадени или наети през последните седем дни. После се заеми с луксозните лимузини, които са били продадени през същия период. Този човек се нуждае от превозно средство и няма да се задоволи с обикновена кола. Клетката… — промърмори, скочи на крака и нервно закрачи напред-назад. — Откъде е купил клетката? Може би от някоя зоологическа градина. Лесно ще открием продавача. На работа, Пийбоди. Ще ти обясня всичко, когато дойде и Фийни.

Помощничката й седна пред компютъра и си помисли: „Щом е повикала и капитана, работата е сериозна. Точно това ми трябваше“.

— Предлагам да се запознаете със съдържанието на дисковете от разпитите, с психологическите профили и с протоколите по делото „Палмър“. Навярно си спомняш по-голяма част от информацията, Фийни — добави. — Та нали именно ти разпозна електронната апаратура, с която психопатът убиваше.

— Да, спомням си този мръсник. — Ирландецът намръщено се втренчи в кафето си. Както обикновено изглеждаше обзет от невъобразима печал, а твърдата му червеникава коса стърчеше във всички посоки.

Носеше синя риза, която беше толкова грижливо изгладена, че навярно му беше подарена същата сутрин. До края на деня щеше да бъде смачкана като всичките му дрехи.

— Познаваме го, известни ни са неговите методи и мотиви, а в този случай дори и бъдещите му жертви. Подхвърли ни техен списък, за да ни предизвика. Играта на котка и мишка му харесва, защото е сигурен, че ще ни надхитри.

— Ненавижда те, Далас. — Фийни я погледна в очите. — Винаги те е ненавиждал. Арестува го, после упорито го разпитва, докато той изпя всичко. Съвсем логично е да ти има зъб и да желае да ти отмъсти.

— Дано предположенията ти да се оправдаят, защото копнея отново да го заловя. Успя да ликвидира двама души от списъка си, тъй като ни завари неподготвени. Останалите вече са предупредени за

опасността и са под охрана. Не съм сигурна дали Дейв ще спази последователността, но знам, че при евентуален неуспех ще премине към последния човек в списъка.

— И ще се опита да ви ликвидира — намеси се Пийбоди.

— Онова, което са му причинили адвокати, прокурори и съдии, е в резултат от факта, че съм го арестувала. Палмър е луд, но разсъждава много логично. Всичките му действия са подчинени на добре обмислен план. Психопат е, обаче не е глупав. — Погледна ръчния си часовник. — След двайсет минути трябва да бъда в дома на Майра. Фийни, надявам се най-подробно да осведомиш помощничката ми. Пийбоди, след като събереш необходимата информация, направи тест за вероятност. Дано да успеем да стесним кръга. Фийни, прегледай видеозаписа, който онзи тип е изпратил на Надин, може би ще разпознаеш част от апаратурата. Така ще можем да проследим откъде е била закупена. Ще действаме стъпка по стъпка, но не бива да губим време. Ако Дейв не успее да ликвидира набелязаната си жертва, ще убие друг човек, случаен непознат. Изминала е едва седмица от бягството му, а вече е взел две жертви.

Комуникаторът й избръмча и тя замълча. Докато говореше, тя отиде да вземе якето си. След около две минути пъхна устройството в джоба си. Очите й бяха безизразни и студени.

— Поправка — жертвите му са вече три. Добрал се е до Карл Нийсан.

Ив още кипеше от гняв, когато позвъни на входната врата на представителната сграда, където живееше доктор Майра. Поуспокои се едва когато постовият поиска личната й карта и не я пусна в сградата, докато се увери в самоличността й. Ако охраняващият дома на Нийсан бе действал по същия начин, Палмър никога нямаше да проникне в жилището.

Майра излезе в коридора, за да я посрещне. Носеше панталони, пуловер и меки пантофи. Погледът й беше суров. Преди Ив да проговори, тя вдигна ръка:

— Благодаря, че дойде. Предлагам да поговорим в кабинета ми на горния етаж. — През отворената врата на дневната долетя детски смях и тя неспокойно се озърна. — При други обстоятелства щях да те

запозная с моето семейство. Ала сега не желая да ги подлагам на допълнителен стрес.

— Не бива да ги замесваме. По-добре да не научат нищо.

— Де да беше възможно… — Майра не каза нищо повече, а се заизкачва по стълбата.

„Домът е като отражение на собственицата“ — каза си Ив. Преобладаваха успокояващо действащи пастелни тонове, елегантни, но ненатрапващи се мебели, умело подбрани украшения, картини и скулптори. Кабинетът беше два пъти по-малък от служебния й кабинет и навярно преди време помещението е било използвано като спалня. Ив забеляза удобните кресла и елегантното „дамско“ бюро с извити крачета и великолепна дърворезба.

Майра спусна щората на единствения прозорец и се обърна към автоготвача, който бе поставен в ниша в стената.

— Навярно отново си прочела заключението ми относно Дейвид Палмър — заговори психиатърката и с известно задоволство забеляза, че ръцете й не трепереха, докато програмираше устройството. — Ако се наложи, пак бих написала същото, като ще включа някои промени, причинени от престоя му в затвора.

— Не съм дошла да те разпитвам за професионалното ти мнение. Ясно ми е какво може да хрумне на този психопат.

— Сигурна ли си?

— Вече съм проникнала в съзнанието му. Ала и той предусеща ходовете ми.

— Имаш право. — Майра й поднесе чаша ароматен чай, макар и двете да знаеха, че Ив ненавижда тази напитка. — В много отношения Палмър е изключение на много правила. Имал е щастливо детство, родителите му са го обграждали с грижи и ласки. При нито един от тях не се наблюдават емоционални или психологически недостатъци. Дейвид е бил добър ученик, дори е проявявал прекалено силни амбиции, но поведението му е било нормално. Изследванията не показаха нито мозъчна деформация, нито физически увреждания. Няма причини от психологическо или физиологично естество, които да са предизвикали садистичните му наклонности…

— Харесва му да убива — прекъсна я Ив. — Понякога злото се проявява съвсем безпричинно.

— Иска ми се да оборя твърдението ти — промълви Майра. — Винаги съм се интересувала какво поражда психопатските наклонности. Но не мога да си обясня поведението на Палмър.

— В момента това не е най-важното. Непременно трябва да го заловя и да спася жертвите, които е набелязал. Първите двама от списъка му са мъртви.

— И Стефани Ринг ли? Сигурна ли си?

— Откриха трупа й рано тази сутрин. Карл Нийсан също е в ръцете на убиеца.

Този път ръката на Майра потрепери и тя едва не изпусна чашата си. Остави я на масичката до себе си и прошепна:

— Но нали са го охранявали?

— Палмър се е преоблякъл като полицай, почукал на вратата и се представил за заместник на дежурния по охраната. „Колегата“ му изобщо не се усъмнил — бързал да се прибере, за да обядва със семейството си. Когато дошъл полицаят от сутрешната смяна, заварил къщата празна.

— А какво се е случило с полицейския служител, чиято униформа „заел“ Палмър?

— Открили са го в багажника на колата му. Бил е упоен и завързан, но е жив. Още не се е свестил, за да го разпитаме. Всъщност показанията му нямат особено значение. Знаем, че Дейв е отвлякъл Нийсан. Трябва да преместим Джъстин Полинска на сигурно място. А ти си опаковай най-необходимите вещи. Минаваш в нелегалност.

— Знаеш, че не мога да го направя, Ив. Случаят е и мой.

— Грешиш. Ти си консултант, нищо повече. В момента не се нуждая от професионалните ти съвети. Мисля, че тук не си в безопасност, ето защо ще предприема мерки за преместването ти.

— Ив…

— Млъкни! — Тонът на Ив беше толкова странен, че Майра изненадано трепна. — Ще бъдеш под полицейска защита. Стегни си багажа или не вземай нищо — както желаеш. Но трябва да се подчиниш на заповедите ми.

Психиатърката призова на помощ вродената си спокойствие и опитвайки да се контролира, скръсти ръце, сетне попита:

— А ти ще се укриваш ли?

— Не се грижи за мен.

— Не бива да говориш по този начин — упрекна я Майра и погледът на по-младата жена й подсказа какви противоречиви чувства бушуват в гърдите й. — Тревожа се за теб, както ти се безпокоиш за мен. Тревожа се и за моето семейство. Животът на близките ми е в опасност.

— Ще се погрижа за тях.

Майра кимна и за миг затвори очи.

— Ще се чувствам много по-спокойна, когато знам, че са далеч от тук и са под полицейска охрана. Трудно ми е… да мисля трезво, докато се безпокоя за тях.

— Давам ти честна дума, че и косъм няма да падне от главите им.

— Вярвам ти. А сега да обсъдим къде ще работя…

— Нямаш право на избор, докторе.

— Моля да ме изслушаш. — Майра, която беше възвърнала обичайното си спокойствие, отново взе чашата си. — Едва ли ще оспориш факта, че имам не по-малко влияние от теб пред началниците ти. И за двете ни е неизгодно да използваме връзките си. Не ме мисли за упорита или безумно смела… тези качества са типични за теб. — Тя леко се усмихна, като видя киселото изражение на Ив. — Възхищавам се от способностите ти, от начина, по който потискаш чувствата си в името на крайната цел. Сега задачата ти е да заловиш Дейвид Палмър. Много добре знаеш, че мога да ти помогна. Щом близките ми бъдат отведени на безопасно място, изцяло ще се посветя на този случай. Не мога да замина с тях — изпитвам ужас при мисълта, че психопатът ще причини зло на някого от близките ми, за да се добере до мен.

Замълча за миг и забеляза, че аргументите й почти са убедили Ив.

— Нямам нищо против да поставиш охрана тук или в службата ми. Дори настоявам да го сториш. Не желая да поемам излишен риск. Но ми позволи да върша работата си.

— Ще работиш в тайната квартира, която ще ти осигуря.

— Чуй ме, Ив. — Психиатърката въздъхна. — Ако не успее да се добере до мен или до Джъстин, Палмър ще отвлече друг човек. — Кимна и продължи: — Досетила си се за тази възможност, нали? С теб ще се занимае накрая, ти си голямата му награда. Ето защо смятам, че

междувременно ще похити непозната жертва, за да спази „разписанието“ си.

— Попаднах на следите му и…

— И рано или късно ще го откриеш. Но ако не се укрия, психопатът ще насочи усилията си към залавянето ми, което, надявам се, ще предотвратиш. — Тя отново се усмихна, този път с по-ведро изражение. — Ще положа всички усилия да ти помогна.

— Насила ще те накарам да се подчиниш. Влиянието ти пред шефовете няма да ти помогне, ако ти сложа белезници и те принудя да напуснеш жилището. Сигурно ще ме намразиш, но ще бъдеш в безопасност.

— Доколкото те познавам, навярно ще изпълниш заканата си — въздъхна Майра. — И все пак знаеш, че имам право.

— Ще удвоя охраната, а ти ще носиш специална гривна за проследяване. Ще работиш тук и по никакъв повод няма да напускаш къщата. — Очите на Ив гневно проблеснаха, когато психиатърката понечи да запротестира. — Ако не се подчиниш, ще те окова с белезници. — Изправи се и добави: — Хората от охраната ще правят проверка на всеки кръгъл час. Ще подслушваме и обажданията по видеотелефона ти.

— Мисля, че тези мерки ще обезкуражат Палмър.

— Достатъчно е да знае, че си тук. Трябва да тръгвам, предстои ми много работа. — Ив тръгна към вратата, поколеба се и заговори, без да се обърне: — Обичаш близките си, нали?

— Разбира се.

— Искам да знаеш, че изпитвам същото чувство към теб — промълви и побърза да излезе, преди Майра да се изправи и да я последва.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив се отправи към лабораторията; после щеше да се отбие в моргата, в дома на Карл Нийсан и да се върне у дома, за да продължи работа в кабинета си. След като паркира, си спомни тревогата на Майра за семейството й и реши да се обади на Рурк.

— Защо се движиш без охрана? — беше първият му въпрос.

— Прекаляваш с грижите си за мен. — Тя показа значката си на полицая пред входната врата, прекоси просторното фоайе и тръгна към лабораториите. — Намирам се в строго охранявана сграда, заобиколена съм от ченгета, монитори и лаборанти. — Престани да ме контролираш и ме остави да върша работата си.

— Палмър изпълнява обещанието си — успя да впримчи трима души от списъка си.

Ив спря и нетърпеливо забели очи.

— Разбирам, че не вярваш в способностите ми. Забравяш, че от десет години съм ченге и няма да се дам лесно като един седемдесетгодишен съдия и двама мекушави адвокати.

— Вбесяваш ме, скъпа!

— Може би защото имам право, а?

— Точно така. И защото се държиш ужасно надменно… — Усмивката му стана малко по-сърдечна. — Защо се обаждаш?

— За да се държа надменно. Шегата настрана — намирам се в лабораторията, за да накарам Дики да побърза с резултатите. Преди да се прибера вкъщи, ще се отбия още на две места. Ще поддържам връзка с теб.

Въпреки че тонът й беше безгрижен, обаждането й целеше да успокои Рурк. Той й отговори по същия престорено шеговит маниер:

— Днес следобед имам няколко заседания чрез видеомост. Когато ме търсиш, използвай частната линия. Пази се, лейтенант. Не искам никакви рани по красивото ти тяло.

Ив се усмихна, прекъсна връзката и влезе в лабораторията. Дики седеше пред компютъра и се взираше в монитора. Беше блед и

изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заспи.

При последното си посещение в лабораторията Ив се беше натъкнала на шумно празненство. Сега малцината служители, които бяха на работните си места, бяха намръщени и почти нетрудоспособни.

— Искам резултатите от тестовете във връзка с убийствата на Уейнгър и Ринг.

— За бога, Далас! — Той жално я погледна и придоби още по-печално изражение. — Питам се дали изобщо се прибираш у дома.

Човекът наистина изглеждаше зле и за миг го съжали, сетне си помисли, че от работата му зависи животът на невинни хора. Безмълвно разкопча якето си, посочи сребърната звезда, прикрепена към ризата й, и напълно сериозно каза:

— Аз съм законът, а законът няма дом.

Думите й го накараха да се поусмихне, после лицето му се изкриви и той изстена:

— Господи, главата ми ще се пръсне от болка! Никога не съм страдал от такъв махмурлук.

— Изпий някакво лекарство и побързай да влезеш в релси. Дейв е хванал третата си жертва.

— Кой е този Дейв?

— Палмър, Дейвид Палмър. — Едва се сдържа да не го удари по челото, за да „излекува“ главоболието му, но мислено си представи, че го прави. — Не си ли прочел съобщението, което ти изпратих?

— Тук съм едва от двайсет минути. Господи, безмилостна си! — Той разкърши рамене, потърка челото си и тежко въздъхна. Изведнъж широко отвори очи и възкликна: — Палмър ли? Невъзможно — тази откачалка е в пандиза!

— Вече не е. Избягал е и се е върнал в Ню Йорк. Уейнгър и Ринг са негови жертви.

— Да му се не види! Ама че късмет! — Все още беше блед и изглеждаше зле, но погледът му се беше избистрил. — Човек не може да прекара на спокойствие дори коледните празници. Вместо да си стоим у дома, ще преследваме най-големия психопат на света.

— Ако не се размърдаш, ще посрещнеш и Нова година в лабораторията. Необходими са ми сведенията за въжето, с което е убивал жертвите си, както и за хартията, върху която е написал

посланието си. Искам да знам с какво е „татуирал“ буквите. Метачите открили ли са някакви косми или нишки от тъкан?

— Почакай! Казах ти, че току-що съм дошъл. — Обърна се към компютъра и намръщено проследи информацията, появяваща се на монитора. — Труповете са били „чисти“. Не са били открити никакви отпечатъци или други следи от извършителя на престъплението.

— Никога не оставя веществени доказателства — замислено промълви Ив.

— Да, спомням си. Но все пак разполагаме с нещичко — между пръстите на краката на мъртвците е имало прахообразно вещество.

— Прах от бетонена настилка, нали?

— Да. След анализа ще разберем кога е бил излят бетонът. Относно въжето… — Той използва стола на колелца, за да се придвижи до другия компютър. — Когато ти влезе, тъкмо се занимавах с него. Най-обикновено найлоново въже, каквото може да се купи във всеки магазин. Ако ми дадеш малко време, ще ти съобщя къде и от кого е произведено.

— Колко трябва да чакам?

— Два, най-много три часа. Проучването отнема повече време, когато анализираният предмет е стандартно производство.

— Побързай. — Тя тръгна към вратата. — Ще бъда в движение, но ще поддържам връзка с теб.

Следващият й обект беше моргата — възнамеряваше да пришпори завеждащия на клиничната лаборатория, ала предчувстваше, че може да удари на камък. Морз не се поддаваше нито на увещания, нито на заплахи.

В съзнанието й пробягваха пасажи от рапорта на патолога, съставен след предварителния оглед на трупа:

> „Няма признаци за изнасилване, не се забелязват поражения върху половите органи.“

Това бе типично за Палмър, който не проявяваше абсолютно никакъв интерес към секса. Едва ли обръщаше внимание на пола на жертвите си, освен когато ги вписваше в дневника за експериментите си.

„Върху централната нервна система на Уейнгър са нанесени сериозни увреждания. Той е претърпял лек инфаркт на миокарда по време на изтезанията. В ануса и в устната му кухина има следи от изгаряния. Ръцете му са счупени с някакъв тежък инструмент. Има и три спукани ребра.“

Морз изреждаше още цял списък на външни и вътрешни увреждания, като потвърждаваше, че смъртта е настъпила от задушаване. И още, че Уейнгър е умрял в полунощ на двайсет и четвърти декември.

Ив остана около час в жилището на Карл Нийсан и още толкова в дома на съдията. Убеди се, че и в двата случая жертвите са отворили вратата и сами са пуснали убиеца. Палмър беше способен да измами всекиго с чаровната си усмивка.

Докато се изкачваше по стъпалата пред собствената си къща, Ив си мислеше, че най-подвеждащо е невинното лице на психопата. Хората казваха, че очите са огледало на душата, но Палмър беше изключение от това правило. Погледът му беше прям като на почтен и дори безобиден младеж, дори не беше трепнал, докато той седеше в помещението за разпити и подробно описваше как е извършил всяко убийство.

Безизразните му очи бяха проблеснали налудничаво едва когато бе заговорил за мащабите и значимостта на експериментите си.

— Добър ден, лейтенант. — Кльощавият иконом Съмърсет, както винаги облечен в черно, безшумно изникна във фоайето като призрак. — Гостите ви ще останат ли на обяд?

— Гости ли? Никой не ми гостува. — Тя свали якето си и го преметна на парапета. — Ако говориш за моите колеги, те сами ще се погрижат за изхранването си.

Още преди да е тръгнала нагоре по стълбата, икономът грабна якето… и ужасено възкликна. Ив се обърна да види какво е предизвикало негодуванието му. Съмърсет държеше ръкавиците, които беше натъпкала в джоба на якето.

— Какво се е случило, лейтенант?

— Това е само безцветен спрей — обясни тя и едва сега се досети, че е забравила да го изчисти.

— Известно ли ви е, че ръкавиците са ръчно изработени от бокс, а подплатата им е от кожа на норка?

— Норка ли? Да му се не види! Рурк сигурно е превъртял! — Тя поклати глава и продължи нагоре по стъпалата. — Как е възможно да купува толкова скъпи ръкавици? Сигурна съм, че щях да ги загубя до седмица, само дето някоя норка напразно е загубила живота си. — Погледна към кабинета на Рурк, отново поклати глава и влезе в своето работно помещение.

Забеляза, че е имала право относно изхранването на колегите си. Докато даваше нареждания на компютъра, Фийни отхапваше от огромен сандвич. Пийбоди навиваше на вилицата си спагети, а със свободната си ръка подреждаше на купчина разпечатките.

Уханията в кабинета напомняха на ароматите, разнасящи се в първокласен ресторант, ала звуците бяха като в пренаселен полицейски участък. Преплитаха се гласовете на компютри и хора, принтерът тихо бръмчеше, а видеотелефонът звънеше, но никой не му обръщаше внимание.

Ив се приближи до уреда и натисна бутона:

— Тук Далас.

— Здравей отново. Вече имам информация за въжето. — Като видя, че Дики също похапва, тя се запита дали пък всички полицейски служители в града не са огладнели едновременно. — Найлоново е, както вече ти казах. Първокласна изработка, цената му е доста висока. Произвежда се от „Кайтъл“ в Ню Джързи. Оставям на вас да разберете къде се продава.

— Добре. Благодаря. — Тя прекъсна връзката и си каза, че Дики невинаги е гадняр. Този път беше свършил работа, без дори да поиска подкуп.

— Лейтенант… — заговори Пийбоди, но Ив й направи знак да почака, рязко отвори междинната врата и се втурна в кабинета на съпруга си:

— Притежаваш ли фирмата „Кайтъл“ в Ню Джързи?

Едва сега по холограмните изображения забеляза, че Рурк провежда заседание с партньори, които се намират в различни страни.

Неколцина се обърнаха и я изгледаха, едва прикривайки раздразнението си.

— Извинете.

— Моля, не се притеснявай. Дами и господа, това е съпругата ми. — Облегна се назад и развеселено си помисли, че Ив неволно е осъществила заплахата си да прекъсне някое важно заседание, за да го разгневи. — Извинете ме за момент. Каро, ако обичаш, покани гостите в другото помещение.

Административната директорка усмихнато се изправи.

— Разбира се. — Обърна се, докосна клавиша, който само тя виждаше, и холограмните изображения изчезнаха.

— Май трябваше да почукам — промърмори Ив.

— Няма значение. Те с удоволствие ще почакат, защото знаят, че сделката с мен ще ги направи много богати. Повтори въпроса, ако обичаш.

— Преди това искам да отговориш на друг въпрос: наложително ли е да казваш „това е съпругата ми“, сякаш съм от онези жени, дето по цял ден се въртят из кухнята?

— Какво лошо има да се „въртиш из кухнята“? Мисля, че образът на примерна съпруга и домакиня ти приляга. Не можех да им съобщя, че идваш от моргата — тези хора са изключително консервативни. Е, какво искаше да узнаеш толкова спешно?

— Дали притежаваш предприятието „Кайтъл“ в Ню Джързи, занимаващо се с производство на въжета.

— На въжета ли? Колко интересно! Нямам представа дали съм собственик на това предприятие. Един момент. — Обърна се към компютъра и поиска информация за компанията. „И сама мога да го направя“ — раздразнено си помисли Ив.

— Да, „Кайтъл“ е подразделение на „Янси“, а последната е част от „Рурк Индъстрийз“. Предполагам, че именно тази компания е произвела въжето, с което са извършени убийствата.

— Позна.

— Предполагам още, че те интересуват както дистрибуторът, така и магазините, в които през последната седмица един и същ човек е изкупил по-големи количества от въжето.

— Пийбоди ще се заеме с тази информация.

— Аз ще ти я осигуря много по-бързо. Дай ми само половин час да приключа заседанието, сетне ще препратя данните в твоя компютър.

— Благодаря. — Тя тръгна към вратата, но внезапно се обърна. — Знаеш ли, червенокосата вдясно от теб ти се пускаше. Ако още малко си вдигнеше полата, щеше да й се види онази… работа.

— Забелязах я. Краката й си ги бива. — Той се усмихна. — Но въпреки това няма да получи повече от 80.3 за акция. Нещо друго?

— Имай предвид, че косата й е боядисана и че тази нахалница не е червенокоса — заяви Ив, за да го подразни, а когато чу искрения му смях, побърза да затвори междинната врата.

— Лейтенант — нетърпеливо извика Пийбоди и скочи от мястото си. — Мисля, че попаднах на следата на превозното средство. На двайсет и първи и на двайсет и втори декември са продадени три скъпи автомобила. Клиентите са били на възраст между двайсет и двайсет и пет години. Двата магазина се намират в Ист Сайд, третият — в Бруклин.

— Разпечатай снимката на Палмър.

— Вече го направих.

— Фийни, докъде стигна?

— Напредвам.

— Продължавай в същия дух. След половин час Рурк ще има информация за възжето. Прехвърли я в моя компютър. Пийбоди, ще дойдеш с мен.

В първия магазин за автомобили удариха на камък. Докато паркираше пред другия, Ив искрено се надяваше да не им се наложи да пътуват чак до Бруклин. При вида на лъскавите возила в изложбената зала очите на Пийбоди жадно заблестяха. Тя дори посегна да докосне предния капак на един Бустър-6Z, обявен за спортен автомобил на годината, но Ив я сръга в ребрата и шепнешком й заповяда да не се забравя. После спря един от продавачите, който я изгледа накриво, когато му показа значката си.

— Трябва да поговоря с човека, който миналата седмица е продал автомобил от същата марка. — Тя посочи бустъра. — Клиентът е бил млад човек.

— Лана продаде такава кола няколко дни преди Коледа. — Изражението му стана още по-мрачно. — Тя често привлича по-младите клиенти. — Посочи към жена, която седеше зад бюрото си в дъното на изложбената зала.

— Благодаря. — Ив тръгна към непознатата и забеляза разкошната й къдрава коса, която се спускаше по гърба й като водопад. Жената носеше слушалки с микрофон и се опитваше да убеди някакъв клиент, докато пишеше нещо на компютъра. Дългите й нокти бяха боядисани с яркочервен лак.

— Мога да ти уредя изплащане на месечни вноски от по осем хиляди. Само осем хиляди и ще караш най-мощната кола, която се движи по въздух. Повярвай, че намалявам комисионата си до минимум, само защото искам да те направя щастлив.

— Ще го ощастливиш по-късно, Лана. — Ив й показа значката си.

Къдрокосата хубавица закри с длан микрофона, разгледа значката и тихо изруга. Сетне отново заговори така, сякаш от устата й капеше мед:

— Джери, още веднъж погледни видеото, опитай холограмното пътуване. Ако накрая не си доволен, този автомобил не е за теб. Обади ми се, когато вземеш решение. И запомни, че искам да бъдеш щастлив. Чуваш ли?

Тя прекъсна връзката и намръщено изгледа Ив.

— Платих си всички глоби за неправилно паркиране. Не дължа нито цент.

— Радвам се. Градската управа се нуждае от подкрепата ти. А пък аз се нуждая от информация за един Бустър, който си продала миналата седмица. Днес си потвърдила пред нашите хора, че действително си сключила тази сделка.

— Така е. Младежът беше страхотен симпатяга. — Тя замечтано се усмихна. — Веднага разбрах какво иска.

— Този ли беше? — Ив направи знак на Пийбоди да покаже снимката.

— Същият. Голям сладур е, нали?

— Съгласна съм. Искам името и адреса му, всички сведения за него.

— Разбира се. — Обърна се към компютъра и поиска разпечатка. После отново насочи вниманието си към Ив. Разгледа я от глава до пети и замислено присви очи.

— Изглеждате ми позната. Да не би да сте купувала кола от мен?

Ив си представи граховозеления си служебен автомобил, чийто дизайн отдавна беше излязъл от мода.

— Не съм имала удоволствието да ти бъда клиентка.

— Наистина ми изглеждате… о, спомних си! — Лана цялата грейна като коледна елха. — Вие сте съпругата на Рурк. Виждала съм ви по телевизията и знам, че сте ченге. Хей, говори се, че мъжът ви имал истинска колекция от автомобили. Откъде ги купува?

— Откъдето пожелае — отсече Ив, но чернокосата звънливо се изсмя:

— О, сигурна съм. С удоволствие ще му демонстрирам нашата нова марка, наречена „Варварин“. Автомобилът ще бъде пуснат на пазара едва след три месеца, но мога да уредя да бъде показана на съпруга ви. Бъдете така любезна да му предадете визитната ми картичка, госпожо Рурк. Ще се погрижа за…

— Можеш ли да четеш? — Ив отново извади значката си и едва не я залепи върху чипото носле на Лана. — Тук пише Далас. Лейтенант Далас. Не съм тук, за да уреждам следващата ти комисиона, а извършвам официално разследване. Дай ми проклетата разпечатка.

— Да… веднага… — Дори да бе разгневена, Лана умело прикриваше чувствата си. — Заповядайте. Името на клиента е Питър Нолан, а адресът — Шейсет и осма улица №123, апартамент 4-Б.

— Как е платил?

— Много добре си спомням — внесе цялата сума по банков път. Когато получихме потвърждението за превода, той се качи в колата и потегли.

— Искам всички данни за автомобила, включително временния и постоянния регистрационен номер, както и подробно описание.

— Дадено. Какво е направил симпатягата? Да не е убил някого?

— Точно това е направил.

— Брей! — възкликна Лана и прилежно копира диска. — Понякога невинното изражение подвежда. Май не трябва да се доверяваме на хубавци, а? — добави и пъхна картичката си в опаковката на диска.

СЕДМА ГЛАВА

Питър Нолан не живееше на посочения от него адрес. Оказа се, че от петнайсет години в апартамент 4-Б на Шейсет и осма улица живеят семейство възрастни хора и тяхното престаряло куче.

След проверка в банката се оказа, че господин Нолан е открил сметка на двайсети декември и я е закрил само два дни по-късно.

„Имал е достатъчно време да купи колата — помисли Ив. — Но откъде ли е взел парите?“

Следвайки съвета на Рурк, тя завърши дългия и уморителен ден, като започна да търси сметки на името Палмър. Само след минути се убеди, че това ще й отнеме много повече време, отколкото имаше.

Колко ли време оставаше на Карл Нийсан? Навярно около двайсет и четири часа. Ако Палмър не беше променил навиците си, нямаше да бърза, щеше да се наслаждава на „работата“ си. Ала интуицията подсказваше на Ив, че през следващото денонощие той ще опита да отвлече Джъстин Полинска.

Докато компютърът работеше, тя се облегна назад и затвори очи. Наближаваше полунощ, още един ден беше изминал, Фийни упорито се трудеше и скоро щяха да имат информация за евентуалното местонахождение на убиеца. Вече знаеха марката и регистрационния номер на колата му.

Хрумна й, че Дейв нарочно е оставил следи. Искал е тя да тръгне след него, опасността го е възбуждала още повече.

„В тази игра сме двамата с теб, мръснико — помисли си. — Искаш да провериш дали съм умна и дали действам бързо. Смяташ, че победата ти ще бъде още по-сладка, когато ме затвориш в клетката. С цялото си сърце се стремиш към това, ето защо допускаш грешки. Не са фатални, но все пак са грешки. Благодарение на тях ще ми паднеш в ръцете.“

Неусетно задряма, унесена от приспивното жужене на компютъра. Стресна се, когато усети, че я вдигат от стола.

— Какво има? — възкликна и машинално посегна към кобура, който беше свалила.

— Имаш нужда от сън — промълви Рурк и още по-плътно я притисна до себе си.

— Не спях, само исках очите ми да починат. Очаквам важна информация. Пусни ме, не обичам да ме носят!

— Престани да упорстваш. Беше потънала в дълбок сън. Колкото до информацията, тя ще пристигне рано сутринта, дотогава трябва да си починеш.

— Имам известен напредък, но още не мога да се добера до най-важното.

Рурк беше видял финансовата информация на монитора й и знаеше, че е последвала съвета му. Сложи я на леглото и заяви:

— Утре ще прегледам всички банкови сметки.

— Вече съм го направила.

Той свали значката й и се усмихна:

— Сигурен съм, шерифе, но мисля, че съм по-опитен от теб във финансовите операции. Отдъхни си няколко часа.

— Навярно сега Дейв спи в меко легло, застлано с чисти чаршафи. — Тя позволи на Рурк да я съблече. — Познавам го и знам, че обича чистотата и удобствата. В спалнята е монтирал монитор, за да наблюдава Нийсан. Веднъж сподели с мен, че обичал да наблюдава жертвите си, преди да заспи.

— Опитай се да прогониш всички мисли. — Той се изтегна до нея и я взе в прегръдките си.

— Дейв иска мен и само мен.

— Знам. — Рурк я целуна по челото, опитвайки да успокои не само нея, но и себе си. — Но никога няма да се добере до теб.

Сънят й се отрази добре. Веднага се беше унесла и спа непробудно шест часа. През нощта не й се обадиха, за да й съобщят, че са намерили трупа на Карл Нийсан.

Ободрена и готова да посрещне новия ден, влезе в кабинета си и завари Рурк пред компютъра. Втурна се към него и едва не го изблъска от стола:

— Какво правиш тук? Информацията е строго поверителна!

— Не бъди дребнава, скъпа. Снощи забелязах, че си твърде далеч от целта. Щеше да измине седмица, докато провериш всички сметки на хора с фамилия Палмър. Мисля, че трябва да насочим вниманието си към сметка, от която наскоро са изтеглени големи суми и която е свързана с други банкови влогове… което е изключително трудно, ако си имаме работа с опитен човек, вещ в прикриване на финансовите си операции.

— Нямаш право на достъп до информацията, която е събрана по време на разследването.

— Разбира се, че имам. Ще ти донеса кафе. — Той отмести поглед от монитора. — Щом се ободриш и се почувстваш по-добре, ще ти покажа какво съм открил.

— Чувствам се отлично — възрази тя, макар да осъзнаваше, че нервите й са изопнати. Отиде в кухненския бокс и поръча на автоготвача да й направи силно кафе. Ароматната напитка, приготвена от истински кафени зърна, каквито малцина можеха да си купят, моментално я ободри. Върна се в кабинета и промърмори:

— Хайде, умнико, да видим до какво си се добрал.

— Действията на Палмър бяха напълно предсказуеми — започна съпругът й, а тя гневно го стрелна с поглед:

— Вчера беше на друго мнение.

— Препоръчах ти да търсиш негови роднини със същото фамилно име. Но се оказа, че нашият човек е избрал още по-елементарен вариант — използвал е моминското име на майка си — Райли. И ето, че се натъкнах на сметката на някой си Палмър Райли. Била е открита преди шест години и е напълно стандартна, средствата са управлявани от брокер. През последните шест месеца настъпва очевидно раздвижване, което ме навежда на мисълта, че твоят човек, макар и в затвора, е имал достъп до видеотелефон или до компютър.

— Невъзможно е! Какво те кара да бъдеш толкова сигурен?

— Палмър знае, че ако парите не се въртят, не се получават приходи. Убеди се сама — допреди шест месеца е притежавал около милион и триста хиляди. През трите години, откакто той е в затвора, в сметката не са били внасяни никакви пари. Но ето, че той започва да прехвърля суми… например в сметката на Питър Нолан — между другото съпругът на леля му се казва Нолан — както и в банки, намиращи се на други планети или тук, в Ню Йорк, като използва

различни имена. Според мен търпеливо е изчакал удобен момент, за да използва тези пари.

— Когато го арестувах, замразихме всички сметки на името на Дейвид Палмър. Никой не се досети да провери по-обстойно. Вината е моя.

— Не се самообвинявай. Заловила си го, изпратила си го в затвора, където психопатът е трябвало да остане до края на живота си.

— Ако бяхме научили за „скритото му съкровище“, сега нямаше да има средства за чудовищните си опити.

— Щеше да намери начин. — Рурк изчака, докато тя го погледна. — Знаеш, че имам право.

— Да. — Ив тежко въздъхна. — Знам. Откритието ти означава, че Дейв е планирал евентуалното си бягство: купувал е всичко необходимо, прехвърлял е средства в други сметки. Трябва да прекъснем достъпа му до тях, да ги замразим. Едва ли някой съдия ще ми откаже разрешение, след като психопатът избива колегите му.

— Онзи тип ще побеснее от гняв.

— Точно това искам. Необходими са ми имената на титулярите и номерата на сметките, както и адресите на банките. — Тя въздъхна и леко се усмихна. — Ще се постарая да ти се отплатя за услугата.

— Възползвай се от подаръка си — и ще бъдем квит.

— Подарък ли? А, спомних си — да прекараме заедно един ден и да заминем някъде. Дай ми още малко време да поразмисля. Ако приключа разследването до Нова година, ще се възползвам от предложението ти.

— Съгласен съм.

Въпреки че умът й беше зает с друго, внезапно я осени ужасяваща мисъл.

— Нали не си поканил куп гости, за да отпразнуваме заедно настъпването на Новата година?

— Не съм. Исках да бъдем сами… желая само теб.

Тя смаяно го изгледа и присви очи, но неволно се усмихна:

— Сигурно доста репетираш подобни ласкателства.

— Грешиш, скъпа. — Той обгърна с длани лицето й и страстно я целуна. — Записал съм всичко на диск.

— Много си чаровен, Рурк. — Младата жена машинално разроши косата си и за миг не успя да откъсне поглед от съпруга си.

Сетне тръсна глава и отстъпи назад. — Крайно време е да се захвана за работа.

— Почакай! — Той я хвана за ръката и й попречи да се обърне. — Повтори окова, което каза.

— Не е важно. Понякога осъзнавам какво означаваш за мен и изпитвам… нежност. Но сега нямаме време за нежности.

— Скъпа Ив… — Той погали ръката й. — Постарай се по-късно да ти остане време.

— Добре.

Работиха заедно около час, сетне се появи Пийбоди. Ив остави Рурк да се занимава с онова, което умееше най-добре — подправянето на информация. Самата тя се зае да състави списък на къщите в Ню Йорк, закупени от частни лица през шестмесечния период, откакто Палмър беше „активирал“ сметката си.

Фийни се обади и я уведоми, че е разпознал част от апаратурата, която се виждаше на видеозаписа, и че ще опита да разбере откъде е била закупена.

Ив прибра разпечатките и се изправи.

— Предстои ни да огледаме повече от трийсет къщи. Ще се наложи да разпитаме всички собственици. Кой знае под какво име се подвизава сега скъпият Дейв. Пийбоди…

— Идвам с вас, лейтенант.

— Точно така. Рурк, ще поддържаме връзка.

— Ще ти съобщя, щом имам пълните сведения.

Тя хвърли последен поглед към съпруга си, който беше погълнат от работата си. Запита се кой ли движи сложните дела на огромната му финансова империя, докато той се опитва да й помогне.

— Слушай, ще накарам някого от моите хора да те замести. Макнаб…

Като чу името на младежа, Пийбоди несъзнателно потръпна. Беше сключила временно примирие с Макнаб, но не желаеше да работят заедно по случая. Жално погледна Ив и промърмори:

— Лейтенант, за какво ви е този фукльо? Вижте колко спокойно и тихо е без него.

— Няма да й позволя да ме изрита току-тъй. — Рурк съучастнически й намигна. — Трудих се усърдно, а някой друг ще получи всичко наготово.

— Нямам време за спорове. Изпрати ми цялата информация, щом свършиш. Уведоми и Фийни. За всеки случай ще проверя откъде е доставено въжето. Най-вероятно е Дейв лично да е купувал всичко, но само да се добера до адрес, на който е била доставена поръчана стока, кълбото ще се разплете.

След като в продължение на три часа чукаха от врата на врата и разпитваха родители, бавачки и хора, които работеха по домовете си, Ив се съжали над Пийбоди и склони да се качат на една от електрическите колички.

В този квартал количките бяха чисти, платнените им тенти бяха в ярки цветове, а водачите им се отличаваха с изключителна учтивост. А цените бяха безбожни.

Пийбоди беше принудена да използва кредитната си карта, за да си купи чаша кафе, сандвич и пакетче чипс.

— Виновна е моята обмяна на веществата — оправда се тя, когато се качи обратно в количката. — Изисква „гориво“ през точно определени интервали от време.

— Съветвам те да се презаредиш — усмихна се Ив. — Няма да имаш възможност да вечеряш у дома. Налага се да поработим извънредно — повечето от обитателите на къщите ще се приберат, след като смяната ни свърши. — Видеотелефонът й иззвъня и тя побърза да го включи. — Тук Далас.

— Здравей, лейтенант. — Този път Рурк не се усмихваше. — Данните вече постъпват в портативния ти компютър.

— Благодаря. Ще уредя запор върху сметките му.

— Има нещо, което трябва предварително да знаеш. Не открих сметка, от която да е изтеглена достатъчно голяма сума, че да е била изразходвана за закупуване на къща. Да допуснем, че е изтеглил пари от няколко банки, което е малко вероятно — едва ли е искал компютърната охрана да провери по-обстойно финансовите му дела.

— Сигурна съм, че е купил къща, Рурк.

— Не се съмнявам в предположението ти, но мисля, че е направил покупката доста отдавна.

Тя отново разроши косата си, докато усилено обмисляше новата възможност.

— И все пак ще проверя останалите двайсет и две къщи. Може би този път Палмър е взел жилище под наем. Ще проверя и тази вероятност.

— Не забелязах да са изтегляни или внасяни по-крупни суми, предполагащи авансово платен наем или ипотека.

— Това вече е пълен абсурд! — изсъска Ив.

— За какво говориш, скъпа!

— Че от теб ще излезе страхотно ченге.

— Мисля, че след като ме използваш, поне не бива да ме обиждаш. — Ив се усмихна, а той добави: — Ако позволиш, ще се позанимая с моите дела, сетне отново съм на твое разположение.

Оказа се, че Палмър е купил сто и двайсет метра найлоново въже от един склад, занимаващ се с продажби на едро. Продавачът позна младия човек на снимката и дори спомена, че господин Диксън бил изключително любезен младеж. Използвайки същото име, Палмър беше купил шест скрипеца, стоманени рингове, кабели и куфарче с инструменти, съдържащо и лазерна горелка. Покупките натоварил в багажника на новеничкия си Бустър, заради който продавачът му позавидял. Денят бил двайсет и втори декември.

Ив си помисли, че през този ден приятелят й Дейв се е скъсал от работа, докато е устройвал своята Къща на ужасите.

До осем вечерта вече бяха елиминирали всички жилища от първоначалния списък.

— Приключихме. — Ив седна зад волана на колата си и уморено потърка слепоочията си. — Нито един от собствениците не е свързан с Дейв. Ще те оставя на автобусната спирка, Пийбоди.

— Вкъщи ли отивате?

Ив вдигна вежди:

— Защо питаш?

— Защото няма да допусна сама да обиколите наетите жилища от списъка, който поискахте да ви направя.

— Моля?

Пийбоди вирна брадичка, отказвайки да бъде засегната от ледения тон на началничката си.

— Моите уважения, лейтенант, но категорично отказвам да ви оставя сама, след като знам, че сте сред набелязаните жертви на Палмър.

— Мислиш ли, че няма да се справя с един психар?

— Смятам, че изгаряте от желание да го заловите и сте… непредпазлива. — Пийбоди си пое въздух и отсече: — Няма да ви оставя сама.

Ив гневно я изгледа:

— Да не си разговаряла с Рурк?

Помощничката й побърза да извърне очи, но Ив забеляза гузното й изражение и изруга.

— Съпругът ви има право, лейтенант, трябва да го послушате. — Пийбоди очакваше гневен изблик и беше подготвена, ала остана излъгана. Началничката й дълго мълча, което още повече смая младата жена. Накрая Ив промълви: „Може би“ и подкара колата.

Пийбоди беше окуражена от странната й реакция и реши, че няма какво да губи.

— Трябва да хапнете нещо. Цял ден не сте сложила залък в устата, дори не си взехте от моя чипс.

— Добре, добре. Хей, Рурк знае ли номера на видеотелефона ти?

— Ех, де да имах този късмет!

— Размърдай се, Пийбоди. Ще хапнем, за да задоволим изискванията на твоя организъм, после ще се заемем с апартаментите под наем.

— На ваше разположение съм, лейтенант.

ОСМА ГЛАВА

Към полунощ заваля — мокрите снежинки падаха като огромни, заледени капки. Ив разсеяно наблюдаваше как снегът се трупа върху предното стъкло на колата и си мислеше, че трябва да се откаже. Нощта преваляше, не можеше да се направи нищо повече.

— Дейв държи всички карти — промълви.

— И вашите карти не са лоши. — Пийбоди се сгуши на седалката, опитвайки да се стопли. Беше премръзнала до мозъка на костите си.

— Сега това няма значение. — Ив натисна педала и колата се отдалечи от последната къща, която бяха огледали. — Знам кой е и кого ще убие. Знам как ще го направи и защо. Ала всичко това е безполезно. Смятам, че вече е ликвидирал и Карл.

„Далас почти никога не се обезкуражава“ — помисли си Пийбоди. Беше виждала началничката си разгневена или загрижена, но никога не бе долавяла отчаяние и примирение в гласа й.

— Не бива да се самообвинявате. Направихте всичко възможно да откриете скривалището на убиеца.

— Но не успях да предотвратя отвличането на Карл. А ако бях направила всичко възможно, психопатът вече щеше да бъде в ареста. Следователно съм пропуснала нещо важно. Палмър ми се изплъзва именно заради този пропуск.

— Разследвате случая едва от три дни.

— Не, от три години. — Ив спря на един светофар, в този момент видеотелефонът й иззвъня. — Далас слуша.

— Лейтенант, обажда се полицай Дейлримпъл. Възложено ми е да наблюдавам дома на семейство Полински. Току-що в сградата влезе младеж на около двайсет и пет, среден на ръст. Придвижваше се пеш и носеше малка спортна чанта. Отвори външната врата с кодова карта, сега е вътре.

— Намирам се на три пресечки разстояние, полицай. Незабавно тръгвам към теб. — Тя вече взимаше завоя. — Погрижи се никой да не

напуска сградата и повикай подкрепление. — Докато колата летеше по Медисън авеню, Ив замислено промълви: — Нещо не се връзва. Не мога да повярвам, че сам ще влезе в капана.

Когато стигнаха на посочения адрес, рязко удари спирачки и гумите на колата изскърцаха. Ив изскочи навън с извадено оръжие.

— Пийбоди, апартаментът на Полински е на четвъртия етаж. Заобиколи зданието и се изкачи по аварийната стълба. Ако убиецът реши да се измъкне, използвай оръжието си.

Самата тя влезе през главния вход и изтича нагоре по стъпалата, тъй като нямаше търпение да чака асансьора. Дейлримпъл вече я чакаше пред апартамента. Щом я видя, кимна и докладва:

— Партньорът ми чака пред задния вход. Заподозреният влезе в жилището преди две-три минути. Подкреплението вече е на път.

— Добре. — Тя го изгледа изпод око и забеляза, че е спокоен. Можеше да разчита на него. — Няма да чакаме подкреплението, а ще влезем. — Извади шперцовата си карта и отключи вратата.

— Дадено.

— Броя до три, после влизаме. Едно, две, три! — Блъснаха вратата и се озоваха в коридора, готови да използват оръжията си. Отнякъде долиташе музика — ритмично биене на барабани, съпровождащо изпълнение на китари. В дневната беше включен уредът за промяна на настроението — на екрана се преливаха тъмночервено и светлосиньо.

Ив направи знак на Дейлримпъл да мине вляво, в този момент от кухнята излезе гол мъж, който носеше бутилка вино и червена роза. Щом видя насочените към него оръжия, изкрещя и изпусна бутилката, а виното се изля на килима. Той се опита да прикрие интимните си части с розата.

— Не стреляйте! За бога, не стреляйте! Вземете каквото поискате. И без това нищо не ми принадлежи!

— Полиция! — озъби му се Ив. — Лягай по корем на пода, сложи ръцете си на тила. По-живо!

— Веднага госпожо, веднага. — Младежът се просна на килима. — Не съм направил нищо. — Той потръпна, когато Ив изви ръцете му и му сложи белезници. — Имах среща със Съни. Честна дума, тя ме покани тук.

— Ти пък кой си?

— Джими. Джими Рипски. Състудент съм на Съни. В момента сме в зимна ваканция. Тя ми каза, че родителите й били заминали за няколко дни, та можело да се срещнем в апартамента.

Ив презрително го изгледа и прибра оръжието си в кобура. Младежът трепереше като лист.

— Дейлримпъл, дай му някакво одеяло. Това не е човекът, когото търсим. — Накара Джими да се изправи и му свали белезниците, после му посочи стола. — Седни и разкажи всичко от игла до конец.

— Ами… добре. — Младежът се изчерви и скръсти ръце пред чатала си. — Разбирате ли, със Съни сме гаджета.

— Коя е тази Съни?

— Съни Полинска. Истинското й име е Шийла, ама всички й викат Съни. Това е апартаментът на родителите й. Баща й ще ме убие, ако разбере какво се е случило.

— Тя ли ти се обади?

— Да… всъщност не. — Той изгледа с безкрайна признателност Дейлримпъл, който му подаде някаква плюшена кувертюра. — Тази сутрин получих съобщение от нея по електронната поща, донесоха ми и едно пакетче. В писмото си тя съобщаваше, че родителите й заминавали за една седмица и че ме канела на гости. Пишеше да вляза в апартамента около полунощ, като използвам ключа, който ми е изпратила. И още, че искала да… се разположа удобно. — Той се загърна още по-плътно с кувертюрата. — Щяла да дойде в дванайсет и половина и искала да ме намери в леглото. — Навлажни устните си и колебливо добави: — Писмото ми се стори прекалено смело и дори вулгарно, което не е типично за Съни.

— Пазиш ли разпечатката на съобщението? А хартията, с която е било опаковано пакетчето с ключа?

— Изхвърлих хартията, но разпечатката запазих. За спомен, нали разбирате?

— Хубав спомен, няма що. Полицай, повикай партньора си и моята помощничка.

— Госпожо, мога ли да ви попитам нещо? — продължи младежът, когато Дейлримпъл заговори в комуникатора си.

— Наричай ме лейтенант Далас.

— Добре, госпожо. Извинете, лейтенант. Какво става тук? Съни добре ли е?

— Разбира се. Тя е с родителите си.

— Но… как е възможно? Нали обеща да дойде тук.

— Мисля, че някой друг ти е изпратил съобщението. Някой, който е искал да ми създаде допълнителна работа през тази нощ. — Тя седна и извади портативния си видеотелефон. — Ще проверя дали казваш истината, Джими. Ако не си ме излъгал, полицай Дейлримпъл ще уреди негов колега да те съпроводи до дома ти. Ще му дадеш разпечатката от съобщението и… твоя компютър.

— Ама как да му дам компютъра?

— Полицейският отдел го конфискува за известно време — прекъсна го тя. — Ще ти го върнем.

— Беше доста забавно — коментира Пийбоди, след като началничката й заключи вратата.

— Страхотен майтап.

— Бедният хлапак. Беше покрусен. Представял си е как ще осъществи мечтата си за секс с любимото момиче, вместо това го арестуваха.

— Фактът, че успя да прикрие мъжествеността си с една-едничка розова пъпка ме навежда на мисълта, че мечтата му едва ли е щяла да се превърне в реалност. — Пийбоди се изкиска и последва началничката си в асансьора. Ив продължи: — Сълни потвърди, че ходела с малкия. Всъщност изобщо не съм се съмнявала. Той беше прекалено изплашен, за да лъже. Следователно Дейв наблюдава жертвите си, знае с кого се срещат, кои са приятелите им… и как да се възползва от тях.

Излязоха от асансьора и докато прекосяваха фоайето, тя продължи тирадата си.

— Прави ми впечатление, че откаченият Дейв, който не е имал контакт с външния свят, е успял да се добере до най-разнообразна информация. — Спря на вратата и се загледа в падащия сняг. — Имаш ли междупланетен паспорт, Пийбоди?

— Разбира се, задължителен е за моята длъжност.

— Добре. Бягай до вас и си приготви багажа. Искам да заминеш за „Рексал“ с първото транспортно средство, което успеем да уредим.

С Макнаб ще проверите апаратурата и ще откриете компютъра, до който Палмър е имал достъп.

Пийбоди, която беше въодушевена от идеята за междупланетно пътуване, остана като попарена от новината за присъствието на Макнаб.

— Защо изпращате и него? И сама ще се справя.

— Когато намериш компютъра, ще ти бъде необходим специалист по електроника. — Ив отвори вратата и ледения въздух охлади пламналите страни на помощничката й.

— Макнаб е абсолютен досадник.

— Съгласна съм, но познава работата си. Дано само Фийни да го освободи. — Тя понечи да извади комуникатора си, за да събуди ирландеца, ала пронизителен женски писък я накара да извади оръжието си.

Затича се към мястото, откъдето беше долетял звукът, като се опитваше да запази равновесие върху заледения тротоар. Преди това беше направила знак на Дейлримпъл да остане при полицейската камионетка.

Първо видя жената с великолепното кожено палто, която се притискаше към кавалера си, издокаран в смокинг с наметнато отгоре палто. Той се опитваше да закрие гледката и да заглуши виковете на спътницата си, но без особен успех — жената пищеше все по-пронизително.

— Полиция! — извика мъжът, когато забеляза Ив и Пийбоди. — Полицията идва, скъпа. Боже мой, какво става в нашия град! Изхвърлиха… това право пред нас.

„Това“ беше трупът на Карл Нийсан. Беше гол и лежеше по гръб до тротоара. Главата му беше избръсната, а розовият скалп бе покрит с рани и с белези от изгаряния. Капачетата на коленете му бяха раздробени, езикът, който стърчеше между устните му, бе почернял. Около шията му беше стегната примка, превърнала се в „запазена марка“ на Палмър. А буквите върху гърдите му все още представляваха кървящи рани. Съобщението гласеше:

„Горко и на вас, адвокати!“

Писъците на жената бяха прераснали във вой. С усилие на волята Ив си наложи да не го чува. Без да откъсва поглед от трупа, извади комуникатора си.

— Обажда се лейтенант Ив Далас. Извършено е убийство. — Съобщи на диспечера необходимата информация, сетне се обърна към непознатия: — Наблизо ли живеете?

— Да, в сградата на ъгъла. Тъкмо се прибирахме от едно празненство, когато…

— Помощничката ми ще отведе съпругата ви на топло. Надявам се, че скоро ще се свържем, необходими са ми показанията й. Ще ви бъда задължена, ако останете тук още няколко минути.

— Разбира се. Миличка, пусни ме. — Едва накара жената, която се бе вкопчила в него, да отхлаби хватката си. — Миличка, полицайката ще те заведе на топло. Последвай я.

— Пийбоди — прошепна Ив, — разкарай „миличката“ от тук и се опитай да разбереш какво е видяла.

— Слушам, лейтенант. Госпожо, елате с мен. — Тя безцеремонно поведе непознатата към сградата.

— Случилото се потресе съпругата ми — промълви мъжът. — Много е деликатна.

— Да, сър. Разбирам. Моля да ми съобщите имената ви.

— Моля? О, да… Фамилното ми име е Фицджералд. — Той стреснато подскочи, когато гигантски автобус изпуфтя зад него. За миг заприлича на смешна марионетка. — Аз съм Джордж, а жена ми се казва Марая.

Ив продиктува имената им на записващото устройство и си помисли, че само след няколко минути тук ще се събере огромна тълпа. Макар нюйоркчаните да бяха свикнали с какви ли не гледки, вниманието им неизбежно щеше да бъде привлечено от гол труп посред Медисън авеню.

— Можете ли… сър, гледайте мен — добави, когато човекът продължи да се взира в тялото. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне. — Погледнете ме — повтори — и опитайте да ми разкажете какво се случи.

— Всичко стана толкова бързо, може би затова съм толкова потресен. — Той притисна длан към челото си, ръката му трепереше от закъснялата реакция. — Връщахме се от тържеството на семейство

Андерсън. Къщата им е само на една пресечка от нашата, затова вървяхме пеш. Тъкмо когато прекосявахме улицата, чухме скърцане на спирачки. Отначало не обърнах внимание… нали знаете колко е ужасно уличното движение в този град?

— Имате право, сър. Какво видяхте?

— Обърнах се — сигурно съм го направил инстинктивно. Видях някаква кола, мисля, че беше черна. Не беше обикновен автомобил, а от луксозните спортни модели. Спря точно пред нас — ето тук, по снега още личат следите от гумите. Вратата се отвори и изхвърлиха бедния човек.

— Видяхте ли шофьора?

— Да, дори мога да го опиша. Тук улицата е добре осветена. Беше млад и красив. А, спомних си още нещо — бе русокос. Когато отвори вратата, ми се усмихна. А пък аз… струва ми се, че отвърнах на усмивката му. Нещо в лицето му ме накара да се усмихна. Сигурен съм, че ще го разпозная.

— Добре. — Ив въздъхна, а ледения вятър отнесе облачето пара. Първите патрулни коли вече пристигаха на местопрестъплението.

„Искал си да те видят, нали, Дейв? — помисли си. — Искал си и да бъдеш наблизо, когато ми «връчиш» Карл.“

— Приберете се при съпругата си, господин Фицджералд. Ще ви държим в течение.

— Разбира се. Благодаря… Та нали е Коледа — с искрено недоумение възкликна той. — Знаем, че в Ню Йорк се случват какви ли не страхотии. Но да убиеш човек през коледната седмица…

— Щастие за целия свят — промълви тя, когато човекът се отдалечи. Нареди на униформените полицаи да отцепят местопрестъплението и да го подготвят за „метачите“. Сетне приклекна до Карл и се залови за работа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите трийсетина часа Ив отново прегледа събраната информация, опитвайки се да открие онова, което беше пропуснала. Поради отсъствието на помощничката си трябваше сама да върши цялата черна работа: търсене на допълнителни сведения, повторно сканиране, съпоставяне на данни, четене на доклади.

Отби се в тайната квартира, където временно живееха Джъстин и семейството й, както и в дома на Майра. Провери специалните им гривни, за да се убеди, че са в изправност. Непрекъснато си повтаряше, че Дейв не може да се добере до тях. Следователно щеше да насочи вниманието си към нея.

Господи, как жадуваше за този момент!

Знаеше, че допуска грешка, като превръща разследването в схватка с престъпника. Ала непрекъснато виждаше лицето му, чуваше тихия му глас с акцент от скъпо подготвително училище:

Разбирате ли, лейтенант Далас, онова, което вършите, е само временна мярка. Не променяте нищо. Колкото и престъпници да арестувате, на следващия ден те ще бъдат още повече. Моите експерименти ще предизвикат революционна промяна. Те дават отговор на въпросите, които си задава всеки човек. Кога голямото натоварване става прекалено, колко може да издържи човешкото съзнание, преди да се самоизключи? Какви мисли, какви импулси преминават през мозъка, когато тялото умира.

Лейтенант, работата и на двама ни е свързана със смъртта. Мисля, че ни харесва жестокостта, с която ежедневно се сблъскваме. Но знайте, че накрая ще науча всички отговори, а вие ще имате още повече въпроси.

В момента в съзнанието й се натрапваше само един въпрос: „Къде си, Дейв?“.

Обърна се към компютъра и нареди:

— Включи се, отвори файл „Палмър НЗН2“. Искам съпоставка на всички данни относно Дейвид Палмър. Каква е вероятността той да

се укрива в Ню Йорк?

Работя… Предвид информацията, с която разполагам, съществува 97,6% вероятност лицето Палмър да живее в Ню Йорк.

— Каква е вероятността той да обитава частен дом?

Работя… 95,8% вероятност лицето Палмър да живее в частен дом.

— Като се вземе предвид местонахождението на останалите хора от списъка на Палмър, коя ще бъде следващата му жертва?

Работя… Най-вероятно ще се опита да отвлече лейтенант Ив Далас. Полинска и Майра засега са в безопасност.

— Желанието ти май ще се сбъдне, скъпа.

Тя се извърна. Рурк незабелязано беше отворил вратата между кабинетите.

— Действително исках точно това.

— Защо не носиш гривна за проследяване?

— Защото не подхожда на облеклото ми. — Ив стана, обърна се и го погледна в очите. — Повярвай ми, знам какво правя.

— Нима? — Той се приближи до нея. — Струва ми се, че си обсебена от Палмър. Действията му са те извадили от равновесие. Не провеждаш разследване, а търсиш лично отмъщение.

— Винаги приемам като лична обида убийствата на невинни хора. Връзката между престъпник и полицай е… по-дълбока, отколкото предполагаш.

— Може би. — Рурк нежно я помилва. Беше бледа, под очите й имаше сенки. Успяваше да преодолее умората само благодарение на силното си желание да залови човека, който я предизвикваше с постъпките си. — Така или иначе успя да прекъснеш „работата“ на Палмър. Сега няма върху кого да експериментира.

— Ще стане още по-нетърпелив и няма да чака дълго. Не ми е необходим компютърен анализ, за да предвидя поведението му. До трийсет и първи декември остават по-малко от четирийсет часа. Не желая да започвам новата година с мисълта, че този психопат е на свобода. А той не иска да започне годината без мен.

— В това отношение желанията ни съвпадат — престорено небрежно отбеляза Рурк.

— Не бой се, ще бъда до теб. — Ив почувства, че той копнее за нежност, притисна се до него и го целуна. — Нали съм ти дала обещание.

— Държа да го изпълниш.

Когато тя понечи да се отдръпне, Рурк я прегърна и я привлече към себе си.

— Още не съм свършил — прошепна и я целуна толкова страстно, че кръвта й забушува.

За миг забрави проблемите, светът престана да съществува. Усещаше само устните на съпруга си и тялото му, което неизменно събуждаше в нея неподозирани желания.

Да се подчинява на страстта си към него й се струваше естествено като дишането.

— Рурк, спомняш ли си какво направихме на Бъдни вечер?

Той я целуна зад ухото и почувства тръпката, която премина по тялото й.

— Имам само смътни спомени.

— Тогава ще опресня паметта ти в навечерието на Нова година. — Отметна глава и закачливо се усмихна. — Реших да превърна правенето на любов в празнична традиция.

— Винаги съм си падал по традициите.

— Слушай, ако продължаваме така, няма да свърша никаква работа… — В този момент видеотелефонът иззвъня, тя се изтръгна от прегръдките на Рурк и се втурна към апарата. — Тук Далас.

— Лейтенант… — Лицето на Пийбоди се появи на монитора. За миг изображението затрептя и изчезна, сетне отново се появи.

— Пийбоди, връзката ли е лоша, или ти е поникнал още един нос?

— Тук апаратурата е още по-примитивна от онази в Централното полицейско управление. — Гласът й беше прекъснат от силно пращене. — А храната не се поддава на описание. Ще предупредя всеки, който планира къде да прекара отпуската си, да не стъпва в „Рексал“.

— Жалко. С Рурк смятахме да прекараме там новогодишните празници… Шегата настрана, открихте ли нещо?

— Разбира се. Засега сме намерили само един компютър, до който Палмър е имал достъп. Колкото и да е странно, открихме го в

параклиса. Нашият човек успял да убеди свещеника, че е преоткрил Бог и че възнамерява да напише книга за спасяването на душата си.

— Алилуя! Остава Макнаб да разкодира файловете му.

— Той твърди, че това е фасулска работа. Млъкни, Макнаб! — Пийбоди извърна глава. Лицето й внезапно стана ярко оранжево — може би се бе зачервила от гняв или причината беше в лошата връзка. — Лейтенант, рапортувам, че детектив Макнаб продължава да бъде гадняр и досадник.

— Ще го взема под внимание. А сега обясни до какво сте се добрали.

— Макнаб откри в компютъра файловете с „книгата“, която Палмър уж е писал, за да заблуди свещеника. Твърди, че ще успее да се добере до скритата информация. Хей, какво става?

Пращенето се усили, на монитора се появиха преплетени линии и някакви цифри. Ив затвори очи и реши да се въоръжи с търпение.

След секунди екранът се проясни, появи се Макнаб, както винаги ухилен до уши. Тя забеляза, че на едното му ухо висяха шест сребърни халкички. Очевидно не бе намерил за необходимо да промени екстравагантната си външност заради посещението на извънземната затворническа колония.

— Здравейте, лейтенант. Вашият човек не е съвсем бос в областта на компютрите и е успял да закодира важната информация. Обаче… разкарай се, красавице, аз съм електронният специалист. Лейтенант, подавам официално оплакване, че полицай Пийбоди ми пречи да изпълнявам служебните си задължения. Но да се върнем на въпроса — опитвам се да отстраня текста на глупашката му книга и да разбера всъщност какво съдържат файловете. Мисля, че няма да ми отнеме много време. Най-големият проблем, освен непрекъснатото заяждане на сътрудничката ви, е свързването с вас. Не стига, че апаратурата е архаична, ами в момента бушува метеоритна буря, която ще ни създаде допълнителни неприятности.

— Възможно ли е да пренесеш компютъра на друго място?

— Защо не?

— Тогава го конфискувай и с Пийбоди се качете на първия междупланетен кораб за Земята. Ще продължим работата по време на пътуването. Очаквам да се свържеш с мен, щом се добереш до нещо важно.

— Хей, но това е жестоко! Чуваш ли, сладурано, разрешиха ни да конфискуваме проклетия компютър!

— Действай по-експедитивно — скастри го Ив. — Ако случайно ти създават проблеми, помоли надзирателя да ми се обади. Това е всичко.

По пътя към Централното полицейско управление Ив три пъти спира колата, за да провери дали я следят. Сигурна бе, че Палмър ще се опита да я похити на улицата, тъй като не би могъл да проникне в охраняваната „крепост“ на Рурк.

Не забеляза „опашка“. Нещо повече, не усети присъствието на престъпника. Докато пътуваше с ескалатора към отдела на Фийни, й хрумна, че може би е решил да я отвлече от управлението. Та нали се бе предрешил като полицай, за да влезе в жилището на Карл Нийсан. Може би втори път ще използва същия трик и незабелязано ще се промъкне в полицията, където няма да се набива на очи, ако носи униформа.

Рискът беше голям, но Палмър обичаше да рискува, защото опасността го възбуждаше, доставяше му удоволствие.

Докато се изкачваше с ескалатора и вървеше по коридорите, тя се оглеждаше, почти очаквайки да зърне психопата.

След като разговаря с Фийни и го помоли да помогне на Макнаб след пристигането му, взе асансьора, за да отиде в кабинета на Уитни.

Прекара цялата сутрин в сградата на полицейското управление, като кръстосваше по коридорите, за да накара Палмър да я нападне. Следобед избра друга тактика. Отново посети къщите, в които вече бе идвала заедно с Пийбоди. После тръгна по улицата, купи си чаша кафе от един подвижен павилион и бавно го изпи, обгърната от дима на скарата, върху която се печаха соеви кренвирши.

„Какво ли чака?“ — гневно си помисли и хвърли пластмасовата чаша в уреда за рециклиране. Ревът на форсиран двигател я накара да се обърне… и да види Палмър, който седеше в колата си.

Той й се усмихна и й изпрати въздушна целувка. Хвърли се към него, но убиецът натисна лоста за вертикално излитане и се понесе към южните райони на града.

Ив скочи в колата си и потегли, като едновременно се свърза с диспечера:

— Тук лейтенант Ив Далас. До всички патрулни коли в отсечката между Парк авеню и Осемдесета улица. Преследвам заподозрян в убийство. Автомобилът е марка „Бустър“, черен, с нюйоркски регистрационен номер „Делта Зиро-4821“. Движи се на юг от Парк авеню.

— Съобщението прието, Далас. Колите вече са на път. Виждаш ли автомобила на преследвания?

— Не. Повтарям — движи се на юг с голяма скорост. Водачът вероятно е въоръжен и опасен.

— Прието.

— Къде се скри, мръснико? Къде? — Ив удряше с юмрук по волана, докато колата й шеметно се носеше по улиците. Заобиколи парка и подкара по обратния път, като си мърмореше: — Скри се прекалено бързо. Бърлогата ти сигурно е наблизо.

Спря колата и се опита да потисне гнева си. Трябваше да се овладее, да не се поддава на емоциите си. След половин час безуспешно претърсване на квартала бе прекратила преследването, защото знаеше, че е безполезно. Палмър беше скрил автомобила си в гараж броени минути, след като го беше забелязала.

Трябваше да се претърсят всички обществени и частни паркинги и гаражи в три сектора на града. Предвид ограничения бюджет на полицията, това щеше да отнеме дни. Отделът не разполагаше с достатъчно пари, за да бъде ускорено претърсването.

Дълго седя в колата с напразната надежда, че Палмър ще опита ново предизвикателство. Сетне бавно подкара, като внимателно оглеждаше тротоарите, а когато падна мрак и започнаха уличните задръствания, потегли към дома си.

Не си направи труда да се заяде със Съмърсет, макар че той не пропусна да й даде повод. Безмълвно се наведе, взе котарака, който се умилкваше около нея и се изкачи по стълбата. Възнамеряваше да вземе много горещ душ, да изпие цяла кана кафе и отново да се залови за работа.

Ала когато влезе в спалнята, внезапно силите я напуснаха. Просна се по корем на леглото и моментално заспа. Галахад се

покатери на гърба й, сви се на кълбо и се зае да я охранява, като не откъсваше поглед от вратата.

След около час се появи Рурк и неволно се усмихна, като видя гледката.

— Аз ще поема поста, приятел — прошепна и почеса Галахад между ушите. Когато понечи да завие Ив, тя се размърда:

— Будна съм. Само…

— Само си затворила клепачи да отпочинат очите ти. — Той легна до нея и отметна косата от лицето й. — Почини още малко.

— Днес видях Палмър. Мръсникът беше само на два-три метра от мен, но ми се изплъзна. — Отново затвори очи и добави: — Иска да ме извади от равновесие, за да престана да разсъждавам. Признавам, че временно се хванах на въдицата му, но сега отново съм в състояние да мисля трезво.

— И какво мислиш, лейтенант?

— Подведох се от факта, че го познавам, че съм чела психологическата му характеристика. Преследвах го, без да се досетя за най-важното.

— Какво е то?

Тя вдигна клепачи и отвърна:

— Палмър е напълно умопобъркан. — Легна по гръб и се втренчи в таванския прозорец, през който се виждаше нощното небе. — Невъзможно е да се предскажат действията на един луд. Те не са подчинени нито на психологически, нито на физиологични причини. Психоаналитиците използват най-различни термини, но всичко се свежда до лудостта. Досега се опитвах да предскажа непредсказуемото и непрекъснато удрях на камък. Този път Палмър не убива хора, за да продължи експериментите си, а за да ми отмъсти. Списъкът на жертвите му е съставен за заблуда. Хората са избрани с цел Дейв да се добере до мен.

— Мисля, че отдавна си го разбрала.

— Но не разбрах най-важното: Палмър е готов да умре, след като ме ликвидира. Няма да позволи отново да го затворят. Днес видях очите му — бяха очи на мъртвец.

— Това го прави още по-опасен.

— Търси начин да се добере до мен и е готов да рискува. Но не ще рискува да загине, преди да ме е довършил. Трябва му примамка…

Нещо, на което не мога да откажа. Господи, сигурно знае за теб! — Тя седна в леглото и машинално прокара пръсти през косата си. — Искам да носиш специална гривна, за да знам всеки момент къде се намираш.

Рурк вдигна вежда:

— Ще се подчиня, ако и ти сториш същото.

Ив стисна зъби и едно мускулче на страната й заигра.

— Изразих се неправилно. Трябваше да кажа: „Ще носиш гривна“.

— Доколкото знам никой не може да ме задължи, освен ако съм извършил престъпление. — Рурк също седна и повдигна брадичката й. — Обещавам, че няма да позволя на Палмър да ме използва, за да се добере до теб. Но щом желаеш да нося гривна, осигурена от нюйоркската полиция, и ти ще се накичиш със същото „украшение“. Сигурен съм, че ще откажеш, което обезсмисля разговора ни.

— Голям инат си, Рурк. Знаеш ли, че мога да те принудя да се укриеш в тайна квартира? Да заповядам да подслушват комуникативните ти устройства и да те следят…

— Грешиш, скъпа моя. — Той леко я целуна, което я разгневи още повече. — Няма да можеш. Адвокатите ми няма да го допуснат. Престани да се заяждаш и ме изслушай. — Стисна по-силно брадичката й и я целуна по устните, за да й попречи да му възрази. Ала погледът му подсказваше, че е ядосан не на шега. — Ежедневно животът ти е изложен на опасност. Никога не съм те помолил да смениш професията си. Обикнах те заради характера ти, заради онова, което правиш, заради предаността ти към работата. Не съм искал да се промениш. Моля те да не искаш същото от мен.

— Гривната е само предпазна мярка.

— Не. Приемам я като знак, че се предаваме. В противен случай ти също щеше да носиш подобно устройство.

Ив понечи да му възрази, но се отказа и побърза да стане от леглото.

— Мразя, когато имаш право — промърмори. — Не обичам да признавам поражението си… Отивам да взема душ. И през ум да не ти минава да ме последваш в банята, защото в момента не си ми особено симпатичен.

Той я хвана за ръката и я привлече обратно на леглото, като промърмори:

— Друга песен ще запееш след пет минути.

Оказа се прав. Ив не проговори повече от пет минути, а когато след половин час най-сетне тръгна към банята, кръвта й още кипеше. Рурк я последва, но тя реши да не спори, защото щеше да го предизвика още повече.

Мълчаливо взе душ и влезе в кабинката за изсушаване, откъдето можеше да наблюдава съпруга си. Докато вълните от топъл въздух я обливаха, гледаше как водните струи се стичат по мускулестото му тяло.

Върна се в спалнята и тъкмо когато се обличаше, възнамерявайки да изпие чаша кафе и да продължи работата си, портативният й видеотелефон иззвъня. Тя се пораздразни, че я търсят по личния й апарат, но все пак го включи.

— Тук Далас.

— Приятно ми бе да те видя. Лице срещу лице.

— Здравей, Дейв. — Със свободната си ръка тя включи комуникатора в джоба си и натисна копчето, избиращо кода на Фийни. — Хубава кола имаш.

— И аз я харесвам. Бърза е и удобна. Изглеждаш уморена, лейтенант. Доста си бледа. Навярно както винаги си затрупана с работа. Жалко, че не можа да си починеш по време на празниците.

— Е, имаше и приятни моменти.

— Аз пък си прекарах прекрасно. — Красивото му лице се озари от усмивка. — Толкова е приятно отново да се заловиш за работа. Честно казано, поддържах уменията си, докато бях в… изгнание. Но и двамата с теб знаем, че няма по-хубав град от Ню Йорк. Нищо не може да се сравни с удоволствието да се завърнеш у дома и да се занимаваш с онова, което ти доставя най-голямо удоволствие.

— Жалко, че няма да останеш задълго.

— О, няма да пропусна посрещането на Нова година на площад „Таймс“. Всъщност се надявам да я посрещнем заедно.

— Няма да стане, Дейв. Имам други планове. — С крайчеца на окото си тя видя как Рурк излезе от банята и като внимаваше да не попадне в обсега на видеотелефона, седна пред компютъра и безшумно започна да натиска клавишите.

— Мисля, че ще ги промениш, когато разбереш още кого съм поканил на празненството. Отвлякох я преди малко. Всеки момент ще

ти се обадят полицаите, които я охраняваха. Ченгетата не са поумнели по време на отсъствието ми. — Той се изкиска. — Заснех видеофилмче, Далас. Изгледай го, а по-късно ще ти съобщя какво трябва да направиш, за да запазиш живота на приятелката си.

Образът се смени и кръвта на Ив се смрази, когато видя коя е пленницата на психопата. Жената в клетката беше бледа като платно и бе изпаднала в безсъзнание, ръката й безжизнено висеше през решетките.

— Обаждането е от обществен видеотелефон — прошепна Рурк, — намиращ се на Гранд Сентръл.

Като в просъница Ив чу гласа на Фийни по комуникатора. Ирландецът повтори информацията на Рурк и съобщи, че патрулните коли вече пътуват към гарата.

Но усилията на всички бяха напразни. Дейв отдавна беше напуснал Гранд Сентръл.

— Майра е в ръцете му… — отчаяно прошепна тя. — Отвлякъл е Майра.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Паниката се опитваше да я завладее. Беше се свила на кълбо в корема й, пълзеше нагоре по гърлото й и я задушаваше. Ръцете на Ив трепереха, затова побърза да свие юмруци.

Паниката заплашваше да я погълне, когато оглеждаше апартамента на Майра, когато намери счупената гривна на пода на кабинета.

— Използвал е лазерни инструменти — отбеляза и прибра гривната в плик за веществени доказателства. — Спокойният й глас не издаваше тревогата й. — Предвидил е тази възможност и е донесъл необходимите инструменти.

— Лекарите оказват първа помощ на полицаите от охраната. Двамина само са зашеметени с електрошоково устройство. Но един от онези, които са охранявали жилището отвътре, сериозно е пострадал. — Фийни приклекна до нея. — Палмър е минал през задния вход и много професионално е обезвредил алармената система. Ударил е полицая в кухнята и го е зашеметил с палката. Хаосът в дневната подсказва, че вторият човек от охраната му е създал повече работа. Битката е била жестока. Майра сигурно е била тук, в кабинета си. Ако вратата е била затворена, навярно не е чула нищо, особено ако е била погълната от работата си. Помещението е звукоизолирано.

— Излиза, че престъпникът е успял да обезвреди четирима опитни полицаи, да свали гривната и преспокойно да отвлече Майра. Подценихме го, Фийни. Никога няма да си го простя. Дейв доста се е променил. Научил е доста неща, освен това е в блестящо физическо състояние от непрекъснатите тренировки в гимнастическия салон на затвора. Не си е губил времето, докато е бил лишен от свобода.

— Майра ще съумее да отгатне мислите му. — Фийни сложи ръка на рамото й. — Знае как да се справи с него и няма да се предаде. Дано само да запази самообладание.

— Този път никой не може да отгатне мислите му. Въобразявах си, че го познавам и това ми попречи да проумея истинските му

намерения. Допуснах фатална грешка, а Майра ще заплати с живота си заради глупостта ми.

— Престани! Единствената ти грешка е, че се самообвиняваш.

— Хрумна ми, че може да залови Рурк и да го използва, за да се добере до мен. Ако е направил по-сериозно проучване, сигурно е разбрал слабото ми място. — Опита да се овладее и бавно се изправи. — Излиза, че Дейв ме познава по-добре, отколкото предполагах. Известно му е колко обичам Майра.

— Разчита, че залавянето й ще те извади от равновесие. Нима ще му доставиш това удоволствие?

— Не! — Тя дълбоко си пое дъх. — Не! Необходима ми е помощта на Макнаб. Кога трябва да пристигнат от междупланетното пътуване?

— Утре по обяд. Имали са някакви проблеми с транспортното средство. Макнаб ми се обади няколко пъти, но връзката беше безобразна. Доколкото разбрах, се е натъкнал на някакви банкови сметки.

— Прехвърли всички данни в домашния ми компютър. Ще работя вкъщи.

— Налага се да подслушваме разговорите по портативния ти видеотелефон.

— Палмър сигурно е предвидил подобна възможност, но все пак го направете. — Погледна Фийни в очите и добави: — Трябва да направим всичко възможно…

— Ще я спасим, Далас.

— Надявам се. — Тя печално се загледа в гривната, която беше прибрала в прозрачно пликче. — Ако й стори нещо, ще го намеря и ще го убия. — Отново вдигна поглед. — Ще го убия, каквото и да ми струва.

Рурк я чакаше отвън. Не бе възразила, когато беше предложил да я придружи. Сега беше доволна, че има кой да я закара до вкъщи. Не й се шофираше, искаше да се съсредоточи, да обмисли следващите си действия. Щом седна в колата, замислено промълви:

— Фийни ще ми изпрати информацията. Разбрах, че става въпрос за финансови операции. Ти ще се справиш по-бързо от мен. „Метачите“ ще поработят в дома на Майра, но се съмнявам, че ще намерят важни веществени доказателства. И без това убиецът е

известен, не се налага да го идентифицираме. Пийбоди и Макнаб ще се върнат едва утре по обяд, ще обработваме сведенията, които междувременно ще ни изпращат.

— Огледах алармената инсталация и охранителната система. Бива си ги. Палмър е използвал модерно устройство, за да ги изключи. Не всеки може да се снабди с подобен уред. Ще ти помогна да проследиш откъде е закупен.

— Ще го оставим за по-късно. В момента няма особено значение. Това е поредният капан на Дейв, който се надява да се хвана на уловката и да загубя ценно време. — Тя потърка слепоочията си, опитвайки да прогони нетърпимото главоболие. — Униформени полицаи вече разпитват съседите. Едва ли са видели или чули нещо, но може и да имаме късмет. — Затвори очи и се постара да забрави страха, който й пречеше да разсъждава рационално. — Поне съм сигурна, че няма да я убие до настъпването на новата година. Дейв влага символизъм в постъпките си. Решил е утре в полунощ да бъде с мен и използва Майра, за да ме накара да му се подчиня.

„Говори прекалено спокойно — помисли си Рурк. — Опитва да се контролира.“

Ала погледът й му бе подсказал за обзелата я паника, за мъката, която изпитваше. Когато се прибра вкъщи, тя отиде право в кабинета си и поиска от компютъра всички файлове, свързани с разследването. После нанесе данните на специалното табло, което използваше при подобни случаи. Премести снимката на Майра и едва тогава Рурк забеляза, че ръката й трепери.

— Скъпа моя… — Хвана я за раменете и я накара да се обърне. — Отпусни се, дай воля на чувствата си.

— Не мога. Замълчи, не говори.

— Невъзможно е да продължаваш по този начин. — Рурк отслаби хватката си, когато тя опита да се отскубне. — Поплачи, ако ти се плаче — продължи с по-мек тон. — Знам колко обичаш Майра.

— Боже мой! — Тя силно го прегърна и притисна лице до шията му. — О, боже! — Трепереше като лист, но не се разплака, само все по-силно се притискаше към него. — Не искам да мисля какво може да й стори. Иначе ще се размекна, ще се предам.

— Не забравяй, че Майра има силен дух и е много умна. Ще съумее да оцелее.

— Дано. — Видеотелефонът иззвъня, обаждаше се Фийни с данни за финансовите операции на Палмър.

— Позволи ми да ти помогна — предложи Рурк. — Обещавам, че престъпникът няма да спечели този рунд.

— Точно така.

Ив продължи да работи, докато очите и съзнанието й се замъглиха, изпи няколко чаши кафе и отново седна пред компютъра. В два след полунощ Фийни й изпрати нова информация. Очевидно тримата също продължаваха да работят. Рурк прегледа данните и заяви:

— В основни линии потвърждават онова, което вече знаем: номерата на банковите сметки, трансферите. Трябва да откриеш нещо повече, да опиташ нов подход към проблема. — Вдигна поглед, забеляза, че тя едва стои на краката си и добави: — А най-вече трябва да се наспиш.

Ив знаеше, че е безполезно да спори с него.

— Добре. Но и ти имаш нужда от сън. Предлагам няколко часа да подремнем на специалния стол, заместващ леглото. Не искам да се отделям от компютъра.

Кафето, което беше изпила, не бе успяло да прогони умората й. Затвори очи и след секунди потъна в сън, смущаван от неописуеми кошмари.

Образът на Майра, затворена в клетката, се смесваше с картини от ужасното й детство, което бе прекарала заключена в някоя хотелска стая. Болката и страхът още живееха в съзнанието й. Мъжът ще дойде… Палмър… баща й… ще дойде и ще й причини болка, защото тя е във властта му. Защото това му доставя удоволствие. Защото не можеше да му попречи.

Докато не го уби.

Но и след смъртта си той се завръщаше в сънищата й и отново я изнасилваше. Ив изстена, притисна се до Рурк. И отново преживя всичко.

Събуди я миризмата на силно кафе и апетитният аромат на храна. Сепна се, седна на стола, примигна в мрака и забеляза, че е сама.

Олюлявайки се, отиде в кухнята, където Рурк вече изваждаше храната от автоготвача.

— Трябва да хапнеш нещо, скъпа.

— Добре — промърмори тя, но първо си наля голяма чаша кафе. — Доста мислих върху онова, което ми каза — да опитам нов подход, да погледна на проблема от различен ъгъл. — Седна, защото Рурк насила я настани на стола, и започна да се храни, без да забелязва какво има в чинията й. — Хрумна ми, че може би Палмър е купил или е наел къщата година-две преди завръщането му в Ню Йорк.

— Възможно е, но още не съм открил някакви плащания.

— Ще ги намериш, сигурна съм. — Дочу как в съседното помещение иззвъня портативният й видеотелефон и скочи на крака. — Стой тук, направи всичко възможно да проследиш обаждането. — Седна зад бюрото си и се опита да си придаде невъзмутимо изражение. — Тук Далас.

— Добро утро, лейтенант. Надявам се, че си спала добре.

— Спах като къпана, Дейв — усмихна се тя и сви юмруци под плота.

— Радвам се. Искам те отпочинала на нашата среща. Разполагаш с… да видим… с около седемнайсет часа, докато се видим. Уверен съм, че няма да измамиш очакванията ми.

— В никакъв случай. Знаеш ли, ако ми кажеш къде си, ще се срещнем много по-рано.

Той се разсмя, очевидно чувството й за хумор му доставяше удоволствие.

— И да провалим забавлението, така ли? Няма да го допусна. Ще си поиграем на криеница, Далас. Ако ме намериш до полунощ, дори косъм няма да падне от главата на доктор Майра. Но само при условие, че дойдеш сама. Охранителната ми система е свръхмодерна и веднага ще разбера, ако водиш гости. Забележа ли неканени посетители, приятелката ти ще умре и то сред адски мъки. Искам те, Далас. Само теб и никого друг. Ясно ли е?

— Играта винаги е била между мен и теб, Дейв.

— Точно така. Ела в полунощ и то сама, за да довършим онова, което започнахме преди три години.

— Какво ми гарантира, че тя още е жива?

Палмър усмихнато отвърна:

— Нищо. — И прекъсна връзката.

— Отново се обаждаше от уличен видеотелефон — промърмори Рурк. — Някъде в Порт Оторити.

— Трябва да намеря скривалището му. Ако не бъда там в полунощ, ненормалникът ще убие Майра. — Стана и закрачи напред-назад. — Убедена съм, че не лъже, че убежището му наистина е снабдено с камери за наблюдение на улицата и на помещенията в къщата, както и сензори. Едва ли е имал възможност да ги инсталира за една седмица. Били са монтирани в къщата или е поръчал да бъдат поставени още докато се е намирал в затвора… благодарение на наивността на свещеника.

— Предлагам да направим справка за платени данъци, да прегледаме жилищните планове на всеки квартал, но ще ни отнеме време.

— С каквото почти не разполагаме. Да започваме.

В два й съобщиха, че Пийбоди и Макнаб най-сетне са пристигнали. Тя се свърза с тях и им нареди да донесат компютъра в дома й. Нямаха време за губене и се налагаше да работят заедно.

Щом помощниците й пристигнаха, започна да ги инструктира:

— Макнаб, използвай онзи компютър. Започни да търсиш преводи на пари и покупки, извършени от името на свещеника. А може би престъпникът е използвал комбинация от своето име и от това на светия отец. Пийбоди, свържи се с Уитни — нека нареди претърсване на всички частни гаражи в района, където смятаме, че се намира убежището на Дейв. Искам колкото е възможно повече униформени полицаи да обиколят обществените паркинги и гаражи, като конфискуват записите, направени от охранителните камери през последната седмица.

— Всички ли, лейтенант?

— Всички без изключение.

Тя отиде в кабинета на Рурк, за да използва свободния компютър. Когато данните се появиха на монитора, заобяснява на съпруга си:

— Домовете на хората, набелязани от Палмър, са очертани със синьо. Ще съсредоточим вниманието си от центъра към периферията на Манхатън — районът е най-населеният в източната част на града.

Интересуват ни частните къщи в радиус от десет пресечки. Придържай се към тях, освен ако нещо ти направи особено впечатление. — Разкърши рамене, за да облекчи напрежението, затвори очи, за да проясни съзнанието си. — Най-вероятно къщата е двуетажна, непременно има мазе. Напълно звукоизолирана е, със собствен гараж. Колегите претърсват обществените паркинги, но се обзалагам, че Палмър разполага със собствен гараж. Иска да го намеря, следователно не е положил особено големи усилия да се укрие. Иска да се поизпотя, но не и да се проваля. Има ми зъб и желае да ми отмъсти, без мен играта ще му бъде безинтересна…

Тя замълча за миг и рязко се извърна:

— Необходима съм му. Господи! Провери всички документи за покупка, ипотеки, договори за наемане на мое име.

— Ето го новият подход, лейтенант — промълви Рурк и се зае за работа. — Хрумването ти е блестящо.

— Искам данните на монитора. — Ив застана зад него и впери поглед в екрана. Когато заедно с името й се появи дълъг списък, тя изруга: — Да му се не види, как се е сдобил с всичко това?

— „Всичко това“ не е на Палмър, а твое.

— Какви ги дрънкаш? Аз не притежавам нищо.

— Това са имоти, които съм прехвърлил на твое име — обясни той, като продължаваше работата си.

— Така ли? Но защо?

Рурк докосна пръста й с венчалната халка и бе възнаграден с удар по рамото.

— Вземи си всичко обратно. Настоявам! — възкликна Ив.

— Нещата не са толкова лесни. Всъщност като ти прехвърлям част от имуществото си, избягвам големите данъци… Не, тук всичко наистина ти принадлежи. Ще опитаме комбинация от имена.

Искаше й се да му вдигне скандал, но моментът беше неподходящ — нямаха време за губене.

Откриха трима собственици на сгради в Манхатън, които носеха името Дейвид Далас.

— Поискай описание на имотите.

— Имай малко търпение. Не е толкова лесно да проникнеш в компютъра на общината.

„Нищо не е трудно за теб, скъпи“ — помисли си Ив, когато след миг информацията се появи на монитора.

— Не, тази е в центъра… използват я за сексклуб. Дай следващата. — Впи пръсти в облегалката на стола, изгаряше от нетърпение. — Намира се извън очертания район, но не бива да я изключваме. Да видим последната. Да му се не види! — прошепна тя. — Дейв се оказа верен на принципите си. Купил е къщата на родителите си!

— Да, сдобил се е със сградата преди две години и половина. Нотариалният акт е на името на Дейвид Далас. Твоят приятел е бил изключително далновиден и е планирал действията си години напред. Ще намерим на това име и банкови сметки или сметка, която вече е закрита.

— Мръсникът е само на пет преки оттук! — Ив целуна съпруга си, върна се в своя кабинет и възкликна: — Намерихме бърлогата му! — Погледна часовника и добави: — Имаме седем часа да измислим как да го заловим.

Ив настояваше да отиде сама, но склони да я оборудват с подслушвателно устройство. Съгласи се и да разположат подкрепления на достатъчно голямо разстояние от къщата, че да не ги забележи Палмър. Сложи си за късмет шерифската значка от Пийбоди и изчака с нарастващо нетърпение, докато Фийни проверяваше предавателя.

— Мисля, че всичко е наред — промърмори ирландецът. — Като прегледах видеозаписа, се убедих, че Палмър не разполага с устройство, което да открие твоя „бръмбар“. Поставили сме и едно апаратче, за да го заблудим и да си помисли, че го е открил и го е обезвредил.

— Браво, предвидил си всичко.

— Но да знаеш, че ако чуя нещо подозрително, веднага ще се намеся. — Той се обърна към Рурк, който току-що беше влязъл: — Ще ви оставя насаме. Имате на разположение една минута.

Рурк се приближи до нея и докосна значката:

— Странно, не приличаш на Гари Купър.

— На кого?

— На актьора, изпълняващ главната роля във филма „Пладне“. Всъщност в твоя случай филмът трябва да се нарича „Полунощ“. Не забравяй, че си ми обещала нещо за новогодишната нощ.

— Няма. За нищо на света няма да пропусна възможността да получа подаръка си. А сега се успокой — ще се справя.

— Не се съмнявам. — Той нежно я целуна. — Поздрави Майра от мен.

— Дадено. Хората ми вече заемат местата си. Време е да тръгвам.

— До скоро, скъпа.

Рурк изчака няколко секунди, после я последва на улицата и се качи в колата на Фийни, като безцеремонно заяви:

— Ще дойда с теб.

— Далас ще се разсърди. — Фийни почеса брадичката си.

— Толкова по-зле за нея. Слушай, в продължение на няколко часа проучвах системата за сигурност в къщата на Палмър. Сигурен съм, че мога да я изключа с дистанционно устройство.

— Не думай — усмихна се ирландецът.

Рурк го погледна в очите:

— Ще се справя за около двайсет минути.

Фийни включи двигателя и промърмори:

— Ще видим.

Ив застана пред входната врата точно в десет. Беше решила, че е по-добре да не чака до крайния срок, определен от Палмър. Старата каменна къща очевидно бе ремонтирана, а наблюдателните камери и сензорите бяха монтирани така, че да не загрозяват елегантната фасада.

Беше сигурна, че Палмър я наблюдава и това й достави удоволствие. За миг впери поглед в камерата, сетне отключи с шперца си.

Затвори вратата и чу как ключалките изщракаха. В същия момент лампите в голямото антре се включиха. От вътрешния домофон се дочу гласът на Палмър.

— Добър вечер, Далас. Радвам се, че дойде. Тъкмо успокоявах доктор Майра, че скоро ще се появиш, за да започнем новогодишното

празненство. Между другото, приятелката ти е жива и здрава. Ако обичаш, остави оръжието си.

— Няма — заяви тя и направи няколко крачки. — Няма да остана невъоръжена, та да ме заловиш, докато слизам по стълбата. Не ме мислиш за глупачка.

Палмър се засмя:

— Имаш право. Задръж оръжието си, дори го извади от кобура и се приготви да го използваш. Нямам нищо против. Но не забравяй, че съдбата на докторката е в твои ръце. Ела при нас, лейтенант. Да празнуваме заедно.

Ив беше влизала в къщата преди години, за да разпита родителите му. Спомняше си разположението на помещенията, но за всеки случай прегледа плана на сградата. При все това, докато се движеше през къщата, непрекъснато се отглеждаше за замаскирани капани. Влезе в кухнята и отвори вратата към мазето. Дочу приветствени възгласи, ръкопляскания. Осветлението беше ярко, от тавана се спускаха гирлянди, навсякъде имаше празнична украса.

Извади оръжието от кобура и заслиза по стълбата.

Първото, което видя, бе маса с пъстроцветна покривка, върху която бяха поставени бутилка шампанско в кофичка с лед и деликатесни сандвичи в сребърни подноси.

После погледът й попадна върху клетката, в която… беше затворена Майра.

— Лейтенант… — спокойно заговори психиатърката, макар че й идваше да изкрещи. Нарочно не назова Ив по име, за да подчертае, че отношенията им са само професионални.

— Докторе — прекъсна я Палмър, — нали се разбрахме, че само аз ще говоря. Далас, обърни внимание на устройството, което държа. Искам да си наясно, че ако натисна бутона, силен електрически ток ще премине през металните решетки на временния дом на приятелката ти. След броени секунди ще бъде мъртва. Оръжието ти не ме плаши — ще убия докторката, дори да го използваш. Нервната ми система ще реагира на шока, машинално ще натисна бутона и тази симпатична жена ще бъде… хм… опечена.

— Добре, Дейв. Все пак искам да се убедя, че не си сторил нищо на Майра. Добре ли сте, докторе?

— Да. — Майра едва сдържаше истерията си. — Дори с пръст не ме е пипнал. Мисля, че изобщо няма да го стори. Няма да ми причиниш зло, нали, Дейвид? Знаеш, че искам да ти помогна. Разбирам колко ти е трудно, след като никой не оценява постиженията ти.

— Бива си я — обърна се младият мъж към Ив. — Умее да говори така, че да те забаламоса. Не искам да проявявам неуважение към нея — както виждаш, дори не съм я съблякъл — но по-добре й кажи да си затваря устата.

— Ние с Дейв ще се разберем, доктор Майра. — Ив пристъпи към него. — Нали, Дейв? Това засяга само нас двамата.

— Толкова отдавна очаквам този момент. Виждаш, че съм положил усилия да го ознаменуваме. — Посочи към масата и добави: — Изпий чаша шампанско, вземи си от ордьоврите. Да отпразнуваме смъртта на старата година и раждането на новата. И още нещо — преди да изключа подслушвателното ти устройство, уведоми хората си, че ако някой се опита да влезе тук и двете ще умрете.

— Сигурна съм, че са те чули. Освен това им е заповядано да не припарват в къщата. Нали предупреди, че искаш да дойда сама? Подчиних се и трябва да признаеш, че винаги съм играла честно с теб.

— Вярно е. Научихме се взаимно да се доверяваме.

— Точно сега не бива да разрушаваме постигнатото. Предлагам ти сделка, Дейв, по-точно — замяна. Освободи Майра, а аз ще заема мястото й. Ще имаш онова, което желаеш.

— Ив, недей… — обади се Майра.

— Не се намесвайте, докторе, това засяга само мен и Дейв. — Ив не откъсваше поглед от него, невъзмутимото й изражение не издаваше чувствата й. — Разбрах за какво мечтаеш, до какво се свежда всичко: да ме заключиш в клетката, както аз те заключих в затвора. Цели три години грижливо си обмислял плана си, действал си, уреждал си всичко стъпка по стъпка. Този път си се справил блестящо. Пусни Майра. Тя изпълни ролята си на примамка, вече можеш да я освободиш. Щом го сториш, ще ти предам оръжието си. Доброволно ще вляза в клетката и ще имаш „опитно зайче“, за каквото винаги си мечтал.

Отново пристъпи към него. Взираше се в очите му, видя как погледът му стана пресметлив и разбра, че е попаднала точно в целта.

— Майра е мекушава, изобщо не може да се сравнява с мен. Пък и не е в блестяща кондиция — по цял ден си седи зад бюрото и бърника из мозъците на пациентите. Ако я подложиш на някой от твоите експерименти, бързо ще се предаде и няма да ти достави удоволствие. А пък аз ще издържа дълги часове, няколко дни, дори седмица, стига да съумееш да задържиш отвън хората ми. Знаеш, че и двамата с теб ще свършим тук.

— Да, смъртта не ме плаши.

— Ако се предам в ръцете ти, едновременно ще си отмъстиш и ще завършиш експеримента си. Но преди това трябва да освободиш Майра.

От стереоуредбата се разнасяше гръмка музика. На екрана на телевизора хората, събрани на площад „Таймс“, приличаха на гъмжило от мравки.

— Хвърли оръжието!

— Обещай, че приемаш условията ми. — Тя затаи дъх и се прицели в корема му. — Ако не се съгласиш, ще те убия. Майра ще загине, но аз ще оцелея. А ти ще загубиш всичко. Приеми условията ми, Дейв. Повярвай ми, сделката е изгодна.

— Съгласен съм. — Почти тръпнещ от възбуда, той избърса устните си с опакото на дланта си. — Хвърли оръжието и се отдалечи от него.

— Преди това спусни клетката на пода, за да докажеш, че няма да ме измамиш.

— Дори да я спусна, пак мога да убия приятелката ти. — Ала той натисна някакво копче на командния пулт, клетката се полюшна и се спусна надолу.

— Знам. Ние сме във властта ти. Моля те, позволи ми за последен път да изпълня задълженията си. Дала съм клетва да пазя живота на всички свои съграждани, включително на тази жена. Отключи клетката.

— Хвърли оръжието! — Този път той изкрещя толкова силно, че гласът му заглуши музиката и веселите викове на хората на площада. — Нали обеща, направи го!

— Добре. Значи приемаш условията ми. — Студена пот се стичаше по гърба й, когато се наведе да остави оръжието на пода. —

Не убиваш безцелно, а в името на науката. Отключи клетката и освободи доктор Майра. — Ив вдигна ръце, сякаш се предаваше.

Палмър се изкиска, грабна електрошоковата си палка и заплашително я насочи към нея.

— За всеки случай. Да не си посмяла да мръднеш, Далас.

Сърцето й, което бе спряло за миг, отново затуптя, когато Палмър натисна бутона, с който се отключваше вратата.

— Жалко, че си тръгвате, доктор Майра. Но обещах на лейтенант Далас да танцувам само с нея.

— Позволи ми да й помогна. — Ив приклекна и хвана ръката на приятелката си. — Схванала се е от престоя в клетката. Добре, че я освободи — нямаше дълго да изкара, Дейв — добави и силно стисна дланта на Майра.

— Влизай в клетката, влизай!

— Искам да се убедя, че тя е в безопасност. — Без да се изправи, Ив блъсна Майра встрани и я закри с тялото си. За миг зърна някакво движение на стълбата, сетне успя да извади резервното си оръжие.

— Излъгах те, Дейв. — Видя как очите му се разшириха от изумление, как посегна към дистанционното устройство… електрошоковата палка се изплъзна от ръката му. Множеството на площад „Таймс“ нададе радостни възгласи, когато изстреляният от Ив заряд улучи гърдите на Палмър.

Тялото му се загърчи, сякаш той изпълняваше някакъв примитивен танц. Оказа се, че не е излъгал — сгромоляса се върху клетката, а пръстът му конвулсивно натисна бутона.

От решетките и от мятащото се тяло полетяха искри. Ив издърпа Майра встрани и я защити с тялото си.

— Якето ти се е подпалило, лейтенант. — Със завидно спокойствие Рурк се наведе и угаси пламъчетата, които вече бяха прегорили дупка в кожената дреха.

— Какво търсиш тук?

— Дойдох да те взема — нали имаме уговорка за тази вечер? — Той се наведе и помогна на Майра да се изправи. — Свърши се, мъртъв е… — прошепна и избърса сълзите, които се стичаха по страните й.

— Не успях да проникна в съзнанието му, да му повлияя. Часове наред опитвах… опитвах, след като се събудих в онази… в онази

клетка. Ала не постигнах успех. — Обърна се към Ив и разпалено възкликна: — Направи единственото, което беше възможно. Страхувах се, че… — За миг замълча и поклати глава. — Страхувах се, че ще дойдеш, и едновременно се боях, че няма да се появиш. Не биваше да се съмнявам, че ще направиш необходимото.

Тя прегърна Ив, притисна страна до нейната, а по-младата жена отвърна на прегръдката й. След малко се отдръпна и потупа Майра по гърба — чувстваше се неловко от подобни прояви на нежност.

— Заслугата е на всички, включително на този цивилен, който не пропуска да се забърка във всяка каша. А сега се прибери у дома, за да отпразнуваш Нова година със семейството си. По-късно ще се занимаваме с полицейските формалности.

— Благодаря, задето ми спаси живота. — Майра докосна с устни страната на Ив, после целуна и Рурк. Олюлявайки се, се изкачи по стълбата и се разплака едва когато никой не я виждаше.

— Какво ще кажеш, лейтенант? Мисля, че този край беше напълно подобаващ.

Тя проследи погледа му, огледа Палмър и изпита само облекчение.

— За смъртта на Дейв ли говориш, или за края на годината?

— И за двете. — Рурк извади бутилката шампанско от кофичката с лед. — Хората ти всеки момент ще бъдат тук. Но може би ще имаме време за един тост.

— Не, не желая да вдигам тост тук и с шампанското на Палмър. — Тя взе бутилката и я върна в кофичката. Подчинявайки се на внезапното си хрумване, свали шерифската значка и я заболе на ризата му. — Уитни ще почака за рапорта. Първо ще получа подаръка си.

— Къде искаш да отидем?

— У дома. — Прегърна го през кръста и го поведе към стълбището, по което вече слизаха полицаите. — Най-голямото ми желание е да си бъда у дома с теб. — Празнуващите на площад „Таймс“ отново нададоха възторжени възгласи. — Щастлива Нова година.

— Обещавам, че ще бъде щастлива и за двама ни.

Издание:
Нора Робъртс. Полунощ в смъртта
ИК „Златорогъ“, София, 1998
Оформление и рисунки на корицата: Кръстьо Кръстев
ISBN 954–437–074–9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.